

Sebehattin TAY
Türk Dili Edebiyatı Öğretmeni

EDITÖRDEN

DİL BİLİNCİ

Kamus'un 4. Sayısında beraber olmanın mutluluğunu yaşıyoruz. Yazma ve dergi çıkartma serüveni doğum sancısı çeken bir kadının, bu acının sonunda anne olma mutluluğunu yaşaması gibi mutluluk veren bir süreç.

Okul dergilerinin öğrenciyi yazmaya, düşünmeye, araştırmaya sevk eden bir tarafı var. Bu bakımdan okullarda çıkarılan yayınların ayrı bir önemi var. Sosyal bilimler liselerinin, bu anlamda sorumluluğu biraz daha fazla. Ancak maalesef dergi çıkartmanın maliyeti, okullardaki kaynak yetersizliği işi güçleştiriyor.

Bu tür dergilerin yukarıda zikrettiğimiz hususları dışında, öğrenciye edebiyat zevki aşılacak, dil bilinci oluşturmak gibi amaçları da olmalıdır. Okullarda dil ile ilgili her türlü bilgi verilmesine rağmen maalesef dil bilinci, edebiyat zevki verilemiyor.

Dil, düşünmenin sermayesidir. Dile hakim olmayan kişinin, düşüncenin sınırsız ufuklarına kanatlanması mümkün değildir. Dünyanın zengin dillerinden biri olan Türkçeyi kavratmak, Türkçeye hakim olan nesiller yetiştirmek te-

mel amacımız olmalıdır.

İyi ve yetkin bir edebiyatın dile hakim olan, dil zevki oluşmuş kişilerce oluşturulabileceğini unutmamalıyız.

Necip fazılın tabiriyle "3 kelimelik kurbağa lügatçesine çevirdiğimiz" bir dille hedefe ulaşmak pek de mümkün görünmüyor. Fuzuliyi, Bakiyi, Şeyh Galibi, Namık Kemali bir tarafa bırakalım, günümüz yazarlarını bile anlamaktan uzak "Bir nesil yetişiyor." Öğrencilerin kendilerini ifade yetersizliklerini nasıl izah edebiliriz?

Düşüncenin, edebiyatın, hayatın her alanının temeli olan dili kavratırken bir dil bilinci de oluşturmalıyız.

"Türkçe, ağzımda annemin ak sütüdür." diyen şairin bilincine...

Derginin çıkarılmasında desteklerini esirgemeyen okul müdürümüz Atilla Sekendiz'e, dergiyi çıkarılma aşamasının her safhasında büyük bir heyecanla emek sarf eden öğrencilerim Nurgül Deniz'e, Şeyma Özdoğan'a, ayrıca yazılarıyla dergimize katkıda bulunan bütün öğrencilerimize teşekkür ederim.

YÖNETİM

Niyazi Mısırlı Sosyal Bilimler Lisesi Adına
Okul Müdürü

Atilla SEKENDİZ

Genel Yayın Yönetmeni

Sebahattin TAY

Koordinatör

Taner EKER

Yönetim Yeri

Niyazi Mısırlı Sosyal Bilimler Lisesi
Battalgazi / MALATYA
Tel :0 422 311 60 80
Faks :0 422 311 60 83
www.niyazimisrisbl.meb.k12.tr

YAYIN - YAPIM

Genel Yayın Yönetmeni

Sebahattin TAY

Editör

Sebahattin TAY

Fotoğraf Editörü

Engin Ersin FIRAT

Edebiyat Editörü

İnceleme Kurulu

Halil ŞANLI

Beyza Nur YALÇIN

Emine Büşra ÇAVUŞ

Meyse YILMAZ

Nurgül DENİZ

Şeyma ÖZDOĞAN

Tayyip AKSÖZ

Baskı Hazırlık Ve Baskı

ENGİN FIRAT
KÜLTÜR SANAT

Engin Fırat Fikir Sanat

Uçbağlar Mh. Sivas Cd. 49/ A
Battalgazi / MALATYA
0 422 325 88 22

* Dergimizde yayımlanan yazı ve fotoğraflardan
yayıncının izni alınmadan, kaynak belirtilmeden
tam veya özet alıntı yapılamaz. ©

* Kamus, Niyazi Mısırlı Sosyal Bilimler Lisesi tarafından
yayımlanır. (SÜRELİ YAYIN)

İÇİNDEKİLER İNDEX

KAMUS KÜLTÜR VE SANAT DERGİSİ

04 DEMOKRASİ
DESTANI

12 İNSANIZ
BİZ

18 BİR DAVA
ADAMI

24 SEVGİDİR
BAŞLANGICIM

34 ŞEHİDİME

Atilla SEKENDİZ
Okul Müdürü

'Fe inne meal usri yusra'

Bir okul müdürü olarak öğrencilere yol gösteren, okulumuzda yapılan faaliyetleri tanıtan bir yazıyla başlamak, öğrencilerimizin başarılarından duyduğum mutluluğu ifade etmek en büyük arzumdur. Ancak her karışını kanla suladığımız bu vatana, bu millete, bu devlete karşı yapılan hain ve alçak kalkışma beni farklı bir yazı yazmaya sevk etti.

Görkemli olduğu kadar eski de olan tarihimizin görmediği mezalim kalmamıştır : Kardeş kavgaları , entrikalar , oyunlar , ihanetler ... Kurduğumuz imparatorluk ve devletler hep iç karışıklıklar ve iç çekişmelerle yıkılmıştır. Tarih sahnesinde yer alan 15 devletimiz böyle yıkıldı. Son örnek Osmanlı sanıyorduk. Ta ki 15 Temmuz 2016 kalkışmasına kadar.

Sadece bizde değil bütün dünya tarihinde eşi görülmemiş bu ihaneti, diğerlerinden ayıran en önemli yön, elbette ki banileridir. Alamut Kalesi'nde yuvalanmış Haşhaşilerin bile yüreğinin bir köşesinde vicdan ve merhametten söz edebiliriz. Ancak 15 Temmuz insani, İslami bütün değerleri fuhur olarak gören sözüm ona 'altın neslin' çürümüşlüğünü, kokuşmuşluğunu bütün aleniyetle ortaya koydu. Kralın çıplak olduğunu anlamak , toplum olarak 40 yılımıza mal oldu.

Habil- Kabil'den beri insanlık tarihinin gördüğü alçaklıkların belki de en büyüğü olan 15 Temmuz kalkışması, ayette belirtildiği üzere " Her şerde bir hayır vardır." düsturunca neticeleri itibarıyla turnusol misali ak kim, kara kim ortaya koyması yönüyle hayra tebdil edilebilir. Nitekim son aylarda ülkemizde gözle görülür bir iyileşme hali her alanda kendini göstermeye başlamıştır. Gerek ekonomi, gerek siyasi, gerekse sosyal alandaki gelişme-

ler, hayr istikametinde bir seyre girmiştir. Bütün artçılarna rağmen bu bela, feraset sahibi milletimizin ve basiretli yöneticilerimizin sayesinde kalıcı bir hasara neden olmadığı gibi milletimizin uyanışına da vesile olmuştur. AB, ABD gibi sözde müttefiklerimizin maskelerinin düşmesine katkısını da ayrıca belirtmek gerekir.

15 Temmuz ihanetinin biz eğitimcilerle mesajı ise gayet açık: En az öğretim kadar eğitime de önem verilmelidir. 'Bilgi , ahlaktan arta kalan şeydir.' diyen Nurettin Topçu hocamızın gösterdiği istikamette bir nesil yetiştirmek artık bir zorunluluk olmuştur bizler için. Mevki, makam, kariyer, menfaat için her şeyi mubah gören bir zihniyetin ülkeyi nasıl bir felakete sürüklediğinin canlı şahitleriyiz. Her şeyi bilen bir nesil, insan olarak eksik bırakılmamalı, değerlerinden, kültüründen, inançlarından koparılmamalıdır.

Çağımızın hakim düşüncesi sekülerizm, insanı canlı bir meta olmaktan öteye götürmeyen bir anlayışın ürünüdür. Maalesef bu anlayış, dünyanın hemen her karışında filizlenen bir ayırık otu gibi insanlık ekinine zarar vermekte, işin daha vahim yanı ise dünya aydınlarının bunun farkında olmaması, olamamasıdır. Bu noktada biz eğitimcilerle önemli görevler düşmektedir.

Malzemesi insan olan bir mesleğin icracıları olarak bizler, değer ve inançları soyunmadan tekamülün mümkün olduğunu göstermeliyiz. Bunun için geç kalmışlığımız varsa da 'zararın neresinden dönersen kardır; hiç ölmeyecekmiş gibi dünyaya yarın ölecekmiş gibi ahirete çalışın' düsturlarınca zaman kaybetmeden Asım'ın nesline gücümüz nispetinde soluk olmalıyız.

**HAKİMİYET
MİLLETİNDİR**

ANJ

Eda Nur GÜLŞEN

Niyazi Mısırlı Sosyal Bilimler Lisesi

KAMUS
KÜLTÜR, SANAT VE EDİBİYAT DERGİSİ

DEMORASI DESTANI

Hayatta bir kere ölüdür. Sadece bir kere doğarsın, yaşarsın belki de yaşadığını sanırsın ve bir kere ölürsün. Hepimizin alınında yazılıdır nasıl öleceği. Ölüm... Duyunca nasıl da ürperiveriyor insan. Hele de 'vatan için ölmek'. İşte kilitletiverirsin, söz bulamazsın. İnsan belli bir coğrafyada doğar, büyür; hayatını devam ettirir, yaşar. Ama ne için yaşar? Var olduğumuz coğrafyalar bizim kaderimizdir. İbn-i Haldun'un da dediği gibi "Coğrafya kadedir". Bizim coğrafyamız ise bedeli ödenen bir yerdir. Ortadoğu yani Türkiye; tüm dünyanın kalbinin attığı yer. Toprağı kan ile yıkanmış ve gözyaşı ile sulanmış vatanımız. Çok fitne tohumları ekildi ama yeşertmedik. Bedeller ödedik diyoruz; evet ödedik. Bu vatani düşman çizmesine, bölücülere çiznetmedik; şehit olmayı yeğledik.

O gün hava yaz olmasına rağmen pusluydu. Zaten hep böyle geceler kapalı oluyor demişti büyüklerim. Evlerinde oturuyordu herkes, kimsenin olacıklardan

haberi yoktu. Babam çayının kaçınıcı yudumunu alıyordu bilmiyorum; annem her zamanki telaşında, çocuklar oyunda ve ben balkondaydım. Gökyüzü beni derinlere sürüklemişti. Her zaman gökyüzüne bakar ve gelecek güzel günlere dair hayalleri kurardım. O gün hayallerimi de zincirlemişlerdi. Ben böyle uzaklara dalıp giderken babamın sesi çekip aldı beni uzaklardan. Darbe diyordu. Doğruydum, biraz zaman geçince anladım. Daha önce okuduğum kitaplardan öğrendiğim darbe yılları aklımdan film şeridi gibi geçti. Zaman-sız sala sesleri yükseliyordu ince, uzun minarelerden. Ardi ardına gelen salâ seslerinin sebebini bilmiyordum. Birlik çağrısı dediler. Korkmam gerekiyor muydu? Bunu bile bilmiyordum. Anlayamıyordum. Düşüncelerim pamuk ipliği ile bağlıydı, korkularım düğümlüydü. Sen hayatında en çok ne zaman sustun ya da ne zaman söyleyecek çok şeyin varken susmayı tercih ettin? Sanırım bu işe kalkışanlar bu milletin yine

susacağını sanmışlardı.

O gece tarih yazıldı. Meydanlardaki kalabalıklar, havalimanlarını dolduran insanlar tek bir şeyi anlatıyordu bizlere. Ortak bir dava vardı. Dava Türkiye idi, dava demokratik nizamın devamı idi. Tıpkı Çanakkale, Kut'ül Amare ,Milli Mücadele gibi direnişin sembolüydü o gece. Bunun ismi ister darbe ister kalkışma,ister kargaşa ne olursa olsun önemli değil. Çünkü biz, biz olmayı başarabildik. Nasıl Türkiye olunacağını gösterdik dosta ,düşmana al bayraklar ile. Bir destandı 15 Temmuz. Kahramanı belli, yazanı belliydi. Yazılış amacı ve sonucu da beliydi.

Dillerde tekbir, ellerde bayrak ile koştu sokaklara genci, yaşlısı, erkeği, kadını. Biz basit düşünen bir milletin torunları değildik. Tarihimiz şanlı, geçmişimiz aydınlıktı bizim ve o gece geçmişimiz gibi geleceğimizin de aydınlık olması için koştuk. Karanlığın üzerine koştuk. Gecenin yarılıp da gündüzün ortaya çıkması

gibi kendini bilmezlerin de planları ortaya çıkmıştı. 15 Temmuz anlatılamaz, anlatılsa bile eksik olan bir şeyler kalır. Yaşayan bilir ancak. Gözyaşlarım ilk defa bu kadar anlamlıydı. Bir taraftan da içime akıtıyordum. Dışıma yansıtamadıklarımı içimdeki aynadan görebiliyordum.

İşte böyle geçti 15 Temmuz . Bir milad idi, milletçe dirilişin başlangıcı idi. Küçüklükten beri vatan sevgisiyle yoğrulmuşum ben. Hani insanın hamurunda olur ya bazı yetenek veya özellikler. Bence ben de vatani sevmeye güdüsüne sahiptim. Benim için sevmek bir sanattır, bunu icra edebilmek de bir beceridir ve yetenek ister. Ben de güzel sevdim, sevmenin en güzel şekliyle sevmiştim sevginin en güzelini. Küçüklükten beri insanlar beni görünce ülke sorunlarını konuşmak isterdi. Hatta ve hatta ben çocukken bana cumhurbaşkanı ve başbakan isimlerini sorar dalga geçerlerdi. Ülke sorunları hakkında yorum yapmamı ister sonra da ben

konuşunca alay ederlerdi. Ama bilmiyorlardı ki ben gerçektim. Hedeflerim gerçekti, yolumu ta en baştan çizmiştim. Benim yolumda çiçek, böcek yoktu; kuşlar ötmezdi; kimse gülmezdi. Ben hep ışığı arardım, kuşlar yerine bende silah sesleri duyulurdu, yolumda mayınlar vardı. En ufak hatam bana büyük sorunlar çıkartıyordu. Benim yolum yanlış kabul etmiyordu. Onların ağaçlarında envai çeşit meyveler yetişirken ben demokrasiyi yeşertmeye çalışırdım. Benim ağaçlarım hep kuruydu. Kimse ne su verir ne de önümden geçerci. Karanlık, ıssız ve soğuktan etrafım. Fakat bir gün yollarım dolup taşı. Ağaçlarım canlandı, demokrasi meyvesini veriyordu, bağımsızlık çiçek açmıştı. Çünkü o gün herkes benim yolumda yürümeyi, vatan olabilmeyi, direnmeyi istedi. Artık yolum aydınlıktı. Bu yoldaki mayınları patlatarak önlerini açtılar. İşte o gün dalga geçenler anlamlı anlamlı yüzüme baktılar ve soru sormadılar. Bu sefer ben sordum:” Sen bir şeyi kendinden vazgeçebilecek kadar çok sevdin mi?” Cevap yok...

Her gün tarih yazılmaz, yazılamaz. Geçmişinin peşine düşün. Biz kimiz? Sen kimsin? Şeyh Edebalı'nın dediği gibi: ”Geçmişini bilmeyen, geleceğine asla yön

veremez.” Nerden geldiğimizi unutmamalıyız ki nereye gideceğimizi unutmayalım. Tarih bizim hayatımızın özetidir. Bu vatan şimdiye kadar ne kadar darbe yaşadı? Ne kadar boşluğa sürüklenmeye çalışıldı? Öyle bir jeopolitik konumumuz var ki her gün gizli odalarda biz konuşuluyoruz. Yüz yıllardır topraklarımıza hâkim olma çabası... İşte o odalarda yeni bir tarih yazmaya çalışıyorlar, ihanetin tarihi...

Şimdi kendine gel! Mazini unutma, geleceğini sahip çık, , aslını hatırla. Çalış, çalış ki seni ezmeye çalışanlara bilgini kalkan olarak kullanabilesin. Hem fiziksel hem de zihinsel emek harca. Susma, sen susarsan dünya susar. Aldanma, sana dostluklarını kendilerine paratoner olarak kullananlara meyletme. Yeri geldiğinde sessiz de kal, cahile dil dökme. Eser bırak, yaz, araştır. Çünkü” Hayvan ölür semeri kalır, insan ölür eseri kalır.”

Biz bir eser bıraktık. O gece verilen mücadelede kendine yakışanı yaptı bu halk. Millet olabildik, bütün olabildik... Milyonların ayak sesi titretti yeri. Evet, bu zaferdi, zafer demokrasinindi. Bağımsızlık, özgürlük bizimdi, yarınlarındı. Bunun adı demokrasi destanıydı.

“ Gel...

Gel
Güneş gülümserken gözlerinde
Gel
Ateşler sarsın dört yanımızı
Gel
Işıkları sönsün yıldızların
Gel sevinç ol yüreğime
Nerelerdesin kadim aşkların sultanı

Gel
Bekletme beni böyle ıssız çöllerde
Gel
Söyletme derdi, etme beni biçare
Gel
Yansın cümle hayaller
Gitsin tüm sevgililer
Huzur versin sesin
Dursun aklım
Al götür beni kendi diyarına
Öyle bir tut ki elimden
Öyle bir bak ki bana
Davullar çalsın kulaklarımda
Kandiller sönsün
Uzaklaşsın yakınlar.
Çal ruhumu
Gizle ruhunda
Ya da hapset bizi
Kör kuyulara

”

DÖNGÜ

“Gerçek her şeyin anasıdır ve üstündedir.
Zavallı egolarımızın bile.”

-Dostoyevski

“Bir gün öyle bir yağmur yağacak ki
Caddedeki bütün pislikleri temizleyecek.”

-Taxi Driver

07.00

Art arda kurduğu üç alarmin ikincisinin çalmasıyla uyandı. Derince bir nefes alıp yaylarının gıcirtısı iyice duyulan yatağında yavaşça doğrulup bir süre bekledi. Muharrem Bey, kırklı yaşlarda bir otel personeliydi ve hayatından, özellikle etrafındaki insanlardan, memnun değildi. Gün içinde pek konuşmaz, geceleri uyuyamaz ve hep huzursuzdu. Haklı olarak bıkmış vaziyetteydi aslında, yaklaşık yirmi yıldır her gün yine-

lenen rutin bir döngü içerisindeydi ve bu döngü çok acımasız, kırıcı ve aşağılayıcıydı. Bütün bunlar, doğal olarak, “iletişimsiz” kılınmış Muharrem Bey’i, asosyal-di. Arkadaşı yoktu. Olmasını da istemezdi, çünkü etrafındakiler samimiyetsiz, gösteriş budalası, karşısındaki kişiye göre şekil değiştiren, insanlar olarak görüyordu. Düşünmeden hareket eder, düşünmeden konuşur, düşünmeden karar verirlerdi. Karşısındaki kişinin ses tonuna göre ona saygı gösterirler, sesi ne kadar gür çıkarsa onu o kadar alkışlardı. Kurnaz, ikiyüzlü ve azgınlardı. Onların tutkusunda masumluk denen şey yoktu. Öyle bir insan grubuydu ki bu, bir insan asla yücelemezdi orada, derhal kurtulması gerekirdi o ortamdaki. Ya yalnızlığına kaçmalıydı ya da her birinin beynine mermi yağdırmalıydı fakat öyle anlar vardı ki orada bulunmaya mahkumdu, gitmek, kaçmak, uzaklaşmak

isterdi fakat yapamazdı. İşte böyle bir işyerinde çalışmanın acısını çekiyordu Muharrem Bey.

Saçı başı dağınık ve yeni kalkmanın etkisiyle iyice belirginleşen buruşuk yüzüyle yere bakıyordu hâlâ. Vaktin iyice yaklaştığını görünce ayağa kalktı ve sallana sallana lavaboya ilerledi. Lavaboya girdiğinde aynada uzun bir süre kendini izledi. Çenesine doğru basık suratı ve hafiften sarkmaya başlamış yanaklarına, dalgın gözlerine, seyrek saçlarına, fırça gibi sakallarına uzun uzun baktı. Yüzünde her zaman bıkmış bir ifade vardı Muharrem Bey'in. Bu ifadenin altında düşünen, araştırıp okuyan, oldukça hisli bir insan vardı. İki avucunu birleştirip içine doldurduğu suyu hızlıca yüzüne çarptı ve o serinliğin etkisiyle biraz hızlanarak mutfağa geçti. Eline aldığı orta boy servis tabağına; dolaptan biraz

zeytin, peynir koydu ve bunları masaya bile oturmadan hızlı hızlı yedi. Bu yaptığına kahvaltı diyordu.

07.40

Güneş adeta alay edermiş gibi ufukta yükseliyordu. Hızlı teyze yürüyüşünü andıran adımlarıyla dolmuş durağına doğru yürürken içinde bir burukluk vardı Muharrem Bey'in. Her sabah olduğu gibi en nefret ettiği yere , çalıştığı yere gidiyordu. Gününün yaklaşık yarısını orada geçiriyordu ve bu vakit genel olarak patronunun kahrını çekmek ve iş arkadaşlarının saçma sapan esprilerine sırtlamakla geçiyordu. 15 senedir böyleydi bu; her gün (pazar günleri akşam 6ya kadar) her hafta, her ay, her sene. Durağa geldiğinde yolcu-

lar için ayrılmış boşluğa geçti ve dolmuşun gelmesini bekledi. Hep beklerdi o dolmuşu Muharrem Bey, zaten hayatı boyunca bekleyen kişi hep kendi olmuştu, bekleyeni olmamıştı hiç. Bazen içinden yürümek geliyordu; nereye, ne için yürüdüğünü bilmeden gitmek, kaçmak... ama yapamazdı çünkü bir işi, bir evi, sahip olduğu şeyleri vardı her ne kadar memnun olmasa da bunlardan. Sanki zincirle bağlıydı onlara. Sanki zincirsiz bir köleydi. Köleydi aslında, evet, beyaz yakalı bir köle. Hiçbir zaman içinden gelen şeyleri yapamıyordu ki zaten; içinden gelen şeyi söyleyemiyor, içinden gelen yere gidemiyor, içinden geldiği gibi giyinemiyordu. Bütün bu kısıtlamaların kendisine dayatıldığının farkında olmasına rağmen bir şey diyemiyordu, sabrediyordu.

08.00

Dolmuştan inip çalıştığı şirketin yüksek binasının önünde durup şöyle bir süzdü. Bütün kuru debdebeyle dikiliyordu bina. O kadar yüksekti ki en yukarısına bakınca içi ürperiyordu. Bu binaya girmek için 48 basamak merdiven çıkmak gerekiyordu. Çıkarken yan taraflardaki zemine saplanmış gibi duran Malus Floribunda ağaçlarını, ihtişamlı köpükler saçan fısıkiyeleri, şirketin biricik sembolü olan aslan figürülü altın sarısı gargoyelleri görürdü. Keşke görüntüleri kadar masum olabilselerdi. İçeri girdiğinde genişçe bir koridor, tam ortasında iki yana doğru Dali biyiği gibi uzanan büyük

bir merdiven ve resepsiyon karşıları Muharrem Bey'i. Etrafta da bir çok insan koştururdu. Herkesin acelesi vardı burada, herkes bir yere yetişmeye çalışırdı. Çalıştığı kata doğru giderken yanından hızlıca geçen bu insanların rüzgârı yüzüne kısa süreliğine serinlik hissi veriyordu. Fayanslar cam gibiydi ve kaygandı. Azametli ve gururlu sütunlar zemini yarmışçasına sapasağlam yükseliyordu. Avize o kadar büyük ve ihtişamlıydı ki altından geçerken farklı evrene ait canlılar sizi gezegenlerine misafir etmek için son model araçlarıyla gelmiş sanırdınız. Merdiveni hızlı hızlı çıktı ve nihayet çalıştığı yere gelebilmişti. Burada olmak, istediği son şey bile değildi. Her şey yerli yerindeydi. Sigaralar yakılmış, kadehler tokuşturulmaya başlanmıştı bile. Sıralar hâlinde uzanmış uzunca masalar, başlarında oturmuş kahkaha atan insanlar, patronunun "nerede kaldın?!" sorusu ve bunların çıkardığı iç gıcıklayıcı mide bulandırıcı sesler... Hiçlik, sahte gülümsemeler, sahte insanlar... Bir şekilde atlatır umarım, bir kez daha.

Arka tarafta üniformasını üstüne geçirdi ve mutfağa geçti. Bu sırada iş arkadaşlarının garip bakışları başlamıştı. Onların gözleri ne zaman üstünde olsa bütün deformasyonlarını ve eksikliklerini son derece rahatsız edici bir duyguyla hissediyordu. Götürmesi gereken tabaklar vardı. Bu haklı bahaneyi kullanarak oradan hemen uzaklaştı. Bunun ne kadar böyle gideceğini bilmiyordu. Yani tekrar oraya dönecekti bir şekilde, buna rağmen neden kaçıyordu ki? Her hafta

yeni bir sayfa açtığını düşünerek bir adaptasyon sürecine girmeye çalışıyordu ama olmuyordu işte. Alışamıyordu. Buna ısrarla devam edemezdi, eğer ederse kendini kandırmış olurdu. Başını dönmeye başlamıştı ve midesi bulanıyordu. Nedenini bilmiyordu ama tuhaf giden bir şeyler vardı. Aniden karşısına çıkan patronu bir şeyler söylemek için ıslak ağzını oynattı. Herkese yukardan bakabilecek seviyede bir boya sahipti, aynı zamanda herkesi şaşırtabilecek büyük bir göbeği de vardı. Küçük nokta gibi gözleri, kocaman kırmızı burnu ve henüz tıraş olmuş irite edici tombul yanaklarıyla hormonlu patateslere benziyordu. Ne diyeceğini az çok tahmin edebilmişti i Muharrem Bey. Ağzından çıkacak bir tek kelimeye bile maruz kalmaya mecali olmadığını fark etti birden. Bir şeyler yapıp susturmalıydı onu. Aslında neden küçük düşünecekti ki? Neden sadece o suskundu? Birçok haksızlığa sebep olmuş bu insanların utançlarından ağızlarını açmaması gerekirdi. Ama nasıl yapacaktı? Bu soru beynini tırmalamaya başlamıştı geçen 50 salise boyunca. “Düşün! Düşün!” dedi kendi kendine içinden. Bu sisteme, bu kepezeliğe bir darbe vurmalıydı. Bu gösteriş budalası insanları susturmalıydı. Onlar konuştuğunda dünya daha kötü bir yer oluyordu. Sözden de anlamazdı ki bunlar şimdi. Ne yapmalıydı bilmiyordu. Acı bir çaresizlik içinde olduğunu fark etti, içi acıdı. “Olmak ya da olmamak!” dedi, “İşte bütün mesele bu! ... Acaba zalim feleğin okuna, taşına göğüs germek mi, yoksa bu mihnet deryasına karşı koyarak “Dur, yeter!” demek mi daha asil bir hareket olur? Ölmek: uyumak

sadece... Düşün ki yalnız uyumakla bitebilir acıların çektiği bütün kahrını insanoğlunun. Uyumak... Ama düş görebilir insan uykusunda, o kötü. Çünkü o ölüm uykularında sıyrıldığımız zaman “yaşamak” Kaygısından ne düşler görebilir insan, düşünmeli bunu. İşte bu düşünce, bize yaşamı cehennem çeviren. Yoksa kim dayanabilir zamanın kırbacına, zorbanın kahrına, gururunun çığnemesine, sevgisinin kepeze edilmesine; kanunların bu kadar yavaş, yüzsüzlüğün bu kadar çabuk yürümesine, kötülere kul olmasına iyi insanın bir bıçak saplayıp göğsüne kurtulmak varken. Kim ister bütün bunları yaşamak, ağır bir hayatın altında inleyip terlemek? Ölümden sonraki o bir şeyden korkmasa insan, o kimsenin gidip de dönmediği bilinmez dünya ürkütme yüreğini. Bilmediği belalara atılmaktansa çektiklerine razı etmese insanı... Düşüncenin o soluk ışığı bulandırıyor yürekte gelenin asıl rengini. Ve nice büyük, yiğitçe atılışlar sırf bu yüzden yollarını değiştirip bir iş bir eylem olma gücünü yitiriyorlar**” diye devam etti göğesini bakarak. Göğes yükseldi, yükseldi artık ürkümeye başlayıncaya kadar yükselmeye devam etti. Fakat en sonunda arkalardan tanıdık bir ses tekrarlanmaya başladı: “diiit diiit diiit”. “Hayır, olamaz! Bu gerçek olmalı!, Bu yaşanmalı!, Adalet yerini bulmalı!, Yaptıkları hep yanlarına mı kalacak!” diye bağırma, haykırmaya çalıştı ama sesi hiç çıkmadı. Üçüncü alarmın çalmasıyla kan ter içinde kendini yatağında buldu tekrar. Acele etmeli, işe geç kalacak.

07.03

ŞİİR

Şeyma ÖZDOĞAN

Niyazi Mısıf Sosyal Bilimler Lisesi

KAMUS
KÜLTÜR SANAT VE EĞİTİM ÜRSÜNİ

“ İnsanız Biz...

İnsanız biz
O veya bu veya şu değil

İnsanız biz
Varlığımız, duygularımız, fikirlerimiz

İnsanız biz
Çiçeği koklayan, çiçeği koparan
Çiçeği kokladıktan sonra koparan
Çiçeği kopardıktan sonra diken

İnsanız biz
İyi veya kötü olan değil

İnsanız biz; insan olan...

”

FİL DİŞİ KULE'DEN

Bir fikir işçisi, gerçek bir entelektüel Cemil MERİÇ

Fildişi kule, davasız sanat meczuplarını barındıran miskinler tekkesi. Ama her mücahit o tekkede silah kuşanır. Bu zindan değil, bir liman Cemil Meriç yeni bir başlangıcın anahtarı... Fikirleriyle bu ülkenin sorununa çözüm umudu. Hayatı boyunca farklı düşünceler arasında savrulup duran, sonunda İslam üzerinde sabit duran mütefekkir. Okumuşluğuyla, araştırmalarıyla adeta nefes alan kandan ve candan bir üniversite. Yolunu şaşırılmış koca bir medeniyete yol gösterecek bir pusula. Bu eşsiz kişiliği tanımak, onun fikir dünyasında gezinmek ayrı bir şans. Edebiyat öğretmenimizin isteği üzerine tanımaya çalıştım Cemil Meriç'i. Daha önce ismini bile duymadığım birisiydi. Cemil Meriç Batıyı ve Doğuyu çok okumuş, derinlemesine araştırıp düşünmüş bir abide. Analiz ve fikirleriyle, kutuplaşmış ayrıştırılmış olan milletini bilinçlendirmek istemiştir. Bu ülkenin gençleri düşünce ve dava

adına sokakta birbirlerini yerken, dava adamlığının sokaktan ve slogandan değil kitaptan ve ilimden geçtiğini eserleriyle öğretmeye çalışmıştır. Aslında Cemil Meriç'in özünde de bu yatmaktadır. O eserleriyle farklı ideolojik saplantıların içine girmiş özünü unutmuş Batı ideolojilerine koşulsuz şartsız uymuş kişilere de özünü (ecdadını) yanlış anlayıp, tembel ve yobaz kalmış kesime de doğruyu öğretmeye çalışmıştır. Cemil Meriç kendi medeniyetine bağlı bir gelişmeyi benimsemiş, milletimizin değerlerine zıt düşen manevi değişimleri eleştirmiştir. "Millilik" Meriç'in temel prensibidir. Batı'yı düşünce olarak sığ görüldüğünden, bize bir şey katacağını düşünmemiştir. Eğer batıdan alınması gereken bir fikir varsa da milli değerlerimize uygun düşecek şekilde özümsemesi gerektiğini söylemiştir. Cemil Meriç Türkiye' de ideolojik anlamda örülen duvarları yıkmak için gayret gösteriyordu. Gözlerinin

feri sönene kadar okumuş, sosyal bilimlerin tüm alanlarında kendini geliştirmiş, ülkesi için en iyi gelecek tasavvurunu kurmuş, ecdadını istikbale bağlamaya çalışmıştır. Neyi doğru bildiyse onu söylemiş hayatı boyunca şartlar ne olursa olsun hep hakkı haykırmıştır. Yıkılan, idrakine kelepçe vurulan, düşünmekten, çalışmaktan aciz kalmış bu medeniyetin mensuplarının üzerindeki ölü toprağı silkeleyip yeniden dirilmesini arzu etmiştir. Onun yaşam amacını şu sözleri özetlemektedir:

“Bir çağın vicdanı olmak isterdim; bir çağın, daha doğrusu bir ülkenin. İdrakimize vurulan zincirleri kırmak, yalanları yok etmek Türk insanını Türk insanından ayıran bütün duvarları yıkmak isterdim. Muhteşem bir maziye daha muhteşem bir istikbale bağlayacak köprü olmak isterdim; kelimeden, sevgiden bir köprü... Ben bu mazlum medeniyetin sesi olmak istiyorum... En büyük tehlike uzun zamandır müptela olduğumuz yobazlık. Bize düşen, dertlerimizin ömür boyu gönül-

lerinde taşıyan insanlara sevgiyle eğilmek ve hödük idrakimize hata gibi gelen kusurları cımbızla ayıklamaya kalkışmamak. Türk insanı irfandan önce sevgiye ve anlayışa muhtaçtır.”

Toplum olarak sığ düşüncelere mahkûm edildiğimiz bir dönemde Cemil Meriç’i yeniden anlamak ve yorumlamak gerekiyor. Bir fikir işçisi ve gerçek bir entelektüel olan Cemil Meriç’in eserlerini raflardan indirmek, özümseyerek okumak zorundayız. Kendi kimliğini oluşturmuş değerlerini bilip değerlerine sahip çıkan bir nesil yetiştirmek istiyorsak Cemil Meriç’i gençlerimize iyi anlatmalıyız. Kırk Ambar’ı, Bu Ülke’yi, Umrandan Uygarlığa’yi... Dikkatle okumalıyız.

Düşünce dünyamızın kapılarını bu toprakların yetiştirdiği ender mütefekkirlerden olan Cemil Meriç’e açmalı, gönül ve fikir dünyamızdaki çoraklığı onun düşünceleriyle sulamalıyız.

AN9

Nurgül DENİZ

Niyazi Mısıf Sosyal Bilimler Lisesi

KAMUS
KÜLTÜR SAKLI VE EĞİTİM ÜRÜNÜ

ARABA

Nerden geldi bilmiyorum aklıma. Galiba minibus şoförüne “Bir öğrenci alır mısınız?” derken babamın şoföre verdiği parayı gördüğümde “ Niye verdin ki o parayı ona? ” değişim geldi aklıma.

Sonra hareket edince minibus, yol kenarındaki apartmanlar, gecekondular ve marketler geriye akarken, geri geri giden kavak ağaçlarına korkarak bakışım geldi aklıma.

Güneşi sarı, göğü mavi, yüreği temiz bir avuç insanın yaşadığı o zamanlar. ..

“Araba”

Aslında oldukça sıradan bir terim. Ama çocukluğumu düşününce...

O zamanlar çok farklı bir olguydu benim için. Oturur, kaç defa binmiş olduğumuzu sayardık.

Yemyeşil bir köyde geçti çocukluğum. Köy dedimse lafın gelişi. Hepsi toplam on ev . Yüksekçe bir dağın eteğine kurulmuş minik bir mezra. Kışın taş duvarlı, toprak damlı evlerde, yazın yüksek ovalarda keçi kılından çadırlarda kalırdık. Koyunlarımız, keçilerimiz, ineklerimiz, tavuklarımız, kedilerimiz, beygirimiz, köpeğimiz, , keklıklarımız... Bayağı kalabalıktı evimiz. Dedem, , babam annem, halam, amcalarım, kuzenlerim, yıl geçtikçe artan kardeşlerim... Kendi yağında kavru lan, buram buram Anadolu kokan insanlardık.

Toz-toprak içinde, saç-başı dağınık oyundan

başka derdi olmayan çocuklar olarak yetiştik.

Köy, sırtını bir dağa yaslamış. Sırtın en tepesi mezarlık. Mezar sayısına bakılırsa taş çatlasa 150 yıllık köyümüz. Mezarlığın hemen yanında ‘Araba Yolu’ son bulmakta. Rahmetli Özal döneminde yapılmış tozlu bir yol (elektrik de o zaman gelmiş köyümüze). Her sabah saat 7’de bir dolmuş kalkar bizim köyden Malatya’ya. Bizim deyimimizle ‘araba’. Binmişliğimiz sayılı.

Mavi renkli bir dolmuş, şoförü “Kürşad Abi” . Bizim köyden bir kız almış, köyün eniştesi olarak her gün Malatya’ya taşır köylüleri. Köylü ise ne başka şoförü ne de başka dolmuşu yaklaştırmaz köye. Bizim köyden Malatya ‘ya “10 TL” . Yanlış hatırlamıyorsam kahverengiye çalan pembe renkteydi o kâğıt para.

Biz çocuklar her akşam güneş batmadan önce toplarırdık “Gozze’ye” (Araba yolunun bittiği sırtın düz tepesine öyle derdik.) Büyük bir heyecanla bekledik. Hele kendi evimizden biri gittiyse şehre. Araba gelene kadar anlatır dururduk kimin bize ne almış olabileceğini...

Ya biz büyüdükçe kirleniyor dünya.

Ya da büyüdükçe fark ediyoruz kirli olduğunu...

Artık biliyoruz ki en büyük hakikat çocukken güzel olduğu dünyanın...

“

Yetimin zarına karışır nâlem
Sarsılır o demde zübde-i âlem

Rahmile lerzandır gönlümün teli
Bir avuç gözyaşı, elan nevâlem

Sitem ü çevrine müştâkım felek!
Bî-çâre beklerim, Hakk'a havâlem

Cezbe-i aşk ile döner pervâne
Geceler daim ben, işte ol minvâlem

”

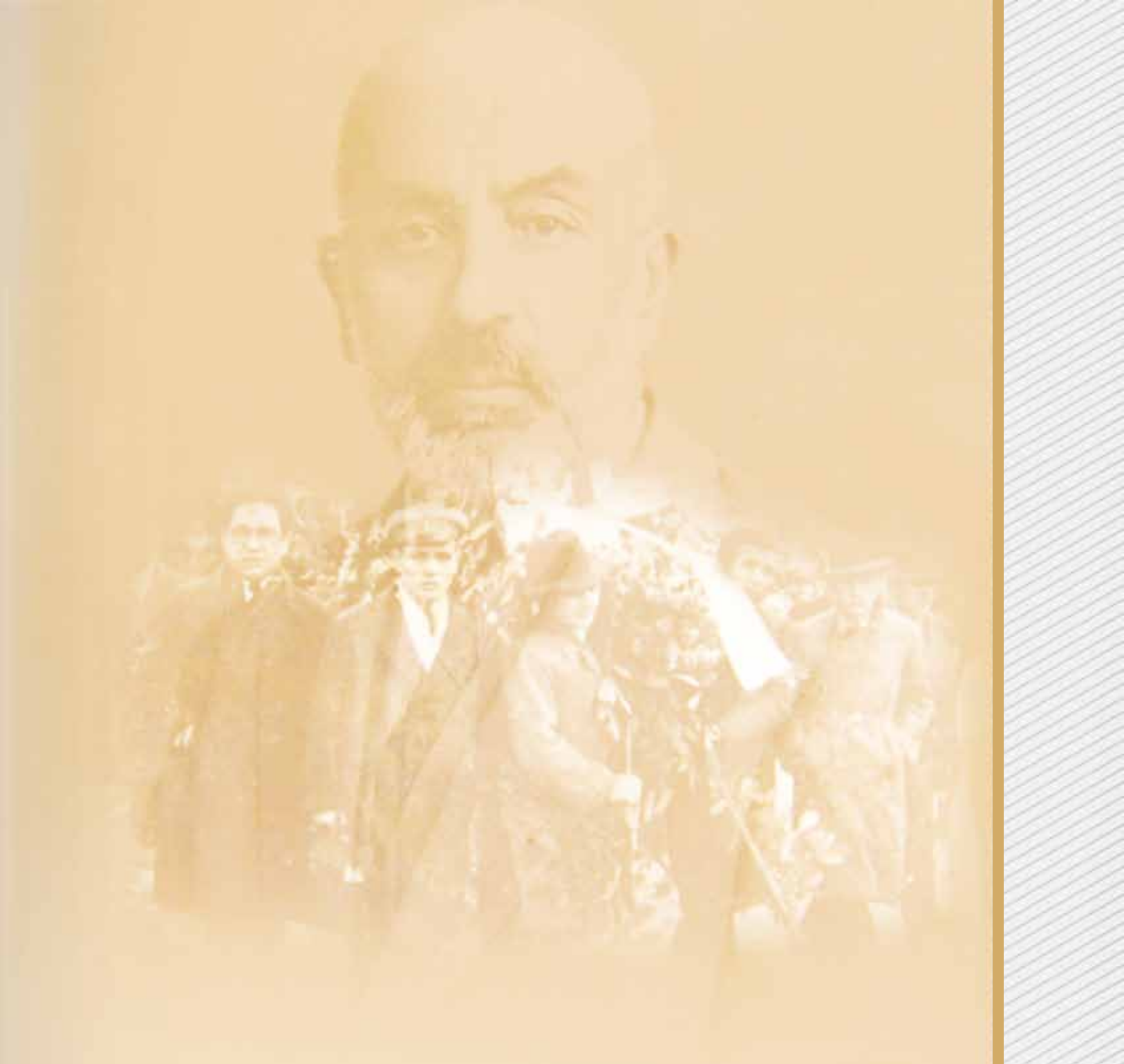
Bir Dava Adamı Mehmet Akif ERSOY

Herkes gibi büyük üstad Mehmet Akif Ersoy 'un da bir davası vardı. Ancak onun davası yaşama değil yaşatma davasıydı. Onun davası millete doğru yolu gösterme davasıydı. Onun davası millete sevda, ALLAH'a cihat davasıydı. O, ALLAH'ın dinini yaşatmak için yaşardı. O, islam kardeşliği düşüncesiyle yanıp tutuşurdu..Çünkü o islamı sevdi,saydı,haykırdı.Türklüğün de islamın bir simgesi olduğuna inandı.Türk denince müslüman anlamına geleceğini bilerek sevdi. Bir sözünde: "İhtiyar amcanı dinler misin,oğlum,Nevruz? Ne büyük söyle,ne çok söyle,yiğit işte gerek Lafı bol,karnı geniş soyları taklit etme; Sözü sağlam,özü sağlam,adam ol,ırkına çek! "

Çünkü müslümanlık vasfını kazanınca Türklüğün bir değer taşıdığını çok iyi biliyordu.

Ayrıca o, İslam düşüncesinin temel karakterlerinden olan birkaç dava adamından bir tanesiydi.O, zor dönemde islamı yaşatmak için yaşamıştı.O,bu yüzden yanlış Batılılaşma zihniyetinin karşındaydı. Çünkü Batı hayasızlık,ahlaksızlık ve İslam düşmanlığı yapan bir tarih yazmıştı.Ancak o dönemde baskın bazı zihniyetlerin" Avrupa Avrupa" demesine rağmen o her zaman" İslam İslam" demeyi tercih etmişti.Batı'da medeniyeti arayanlara karşın o,İslam'da kültürü,edebi,hayayı,en önemlisi de medeniyeti bulmuştu.

O milletine doğruların ancak İslamda olduğunu göster-

mek istiyordu.Bu yüzden yazdı. O, milletine milli ve İslami bir şuur kazandırmak için yazdı. Şiirlerinde,y azılarında,sözlerinde hep bunlardan bahsetti.Onun meselesi kişisellikten öte toplumsal bir meseleydi. Onun bu mücadeleci hayatı Türk milletinin doğru yolda emin adımlarla yürümeyi sağlamaktı.Çünkü o, vatanına hem maddi hem de manevi boyutuyla sahip çıkacak,onu geliştirecek ve orada İslam ümmetinin temel taşları olacak milli bir bilinç oluşturmak istiyordu.O,milletine sahip çıkarak vatanına sahip çıktı.Bu konuyla ilgili olarak da bir sözünde: "Sahipsiz vatanın batması haktır,sen sahip çıkarsan bu vatan batmayacaktır."

diyerek bu milletin bu vatana sahip çıkması gerektiğini açıkca ifade etmiştir.O kurtuluş mücadelemizde yazdığı İstiklal Marşı ile milletimizin kalbine umut olmuştu.O, zor günlerde aldığı ödülü çok ihtiyacı olmasına rağmen mücadelemizdeki o yiğit insanlara bağışlamıştı.Çünkü o milletine sevdalıydı.O rızaların en güzelini kazanmak için yaşadı,yaşattı.Çünkü onun davasının temelinde İslam dini vardı.O İslam'ın yaşadığı her yerdeydi.Bunu dava olarak bildi,gözetti.

Bu yüzden bir dava adamı olarak dilden dile dolaştı.Onun davası ALLAH rızasıydı. ALLAH ondan razı olsun.

YERDEKİ YILDIZ

Karanlık mı karanlık, yıldızların bile gökyüzüne küstüğü sıcak bir akşamdı. İn cin uykudayken ben uyumuyordum.

Gözyaşlarım giydiğim kına kıyafetinin duvağını okşuyordu. Sanki beni teselli ediyordu, öylesine sıcak ve ıslak. İçeriye vuran mavi tozlu ışık küçük sandığımı işaret ediyordu. Sanki gök bile evlenmemi istemiyor, yârime kavuşmamı bekliyordu. Sessiz gözyaşlarımı bir an olsun sildim ve sandığıma uzandım. Bu sandık Murat'ımın bana aldığı ilk hediye idi. İşte orada, gözlerini bana dikmiş. Siyah beyaz yıpranmış resmi bana öyle bir bakıyordu ki sanki ağladığımı görüp beni teselli ediyordu. Fazla geçmeden odama çıkan ahşap merdivenlerin çıkardığı gıcırtyı duydum, hissimla resmi kutuya koydum ve başucumda duran gaz lambasını söndürdüm, ardından kapı açıldı ve gelen kişi tahmin ettiğim gibi annemdi. Kapıyı sessizce kapatıp yanıma oturdu. Bana diyecekleri olduğu yüz ifadesinden belliydi, yüzünde acı bir gülümseme vardı:

— Kızım neden hala uyumadın?

Dedi, dedi ama cevabını da biliyordu, zorla evleneceğimi de biliyordu. Yüzümü ona çevirdim, gözlerim şişmiş bir halde anneme baktım ona söyleyecek

o kadar çok şeyim vardı ki ama sadece “neden” dedim, içinde binlerce anlam barındıran “neden” Annemin vereceği cevap tam da tahmin ettiğim gibiydi: —Senin için doğru olan Şahin ile evlenmektir. Yarın bu düğün olacak!

Annemin böyle diyeceğini çok iyi bilmeme rağmen bunları annemin ağzından duymak beni yaralamıştı ve sessiz kalamadım:

—Murat'ı sevdiğimi bile bile beni o adamla evlendiriyorsunuz, benim ne düşündüğüm hiç mi umurunuzda değil. Şahin'i sevmediğimi bilmez misin anne. Bağır mıştım, yıllardır sesimi bile çıkaramadığım anneme bağır mıştım. Annem öfkeli bir şekilde yataktan kalktı ve yüzüme sert bir tokat attı. Evet, tokat acıtmıştı acıtmasına da asıl acıtan bu tokadı annemin atmasıydı, uğruna canımı bile vereceğim annem. Annemin attığı tokatla yatağa yapışmam bir oldu az önceki sessiz bağırışlarımın yerini keskin çığlıklar almıştı. Annem odadan çıkarken kapıyı yarım açık bırakmıştı, dışarıda babamla yaşadıkları tartışma kulağıma geliyordu. Gözyaşlarımın sesinden onları duymuyordum. O kadar yorulmuştum ki oracıkta uyuya kalmışım.

Ev ahalisinin çıkardığı kulak tırmalayan seslerle uyandım. Uyandığında ilk gördüğüm şey başucumdaki beyaz, yakası dantel işlemeli pırıl pırıl bir gelinlikti, yanında da kan kırmızısı 1 metre civarında bir kurdele vardı. Küçükken annem bu kurdeleyi saçıma takar ve beni köy panayırına götürürdü şimdi ise istemediğim bir adamla evlenirken belime takacaklardı. Çok geçmeden odaya ablam geldi, hala giyinmediğimi görünce biraz kızdı ve gelinliği kucağıma vererek giyinmemi söyledi. Kısa sürede gelinliği giyip, saçımı yapıp, duvağı taktım. Dün çok ağladığım için gözlerim şişmişti ama taktığım duvak en büyük sığınağımdı. İnsanlara yüzümle şeker dağıtmak zorunda değildim.

Evdeki misafirleri sırayla öpüp baş köşeye oturdum. Misafirler sağıma ve soluma oturmuş kendi aralarında benim hakkımda yorum yapıyorlardı. Artık ne ağlamaya ne de gülmeye takatim kalmamıştı. Biraz sonra misafirlerle birlikte dışarı çıktık, bütün mahalle dışarıda toplanmış bana bakıyordu benimse gözüm Murat'ı arıyordu ancak o yoktu. Özenle süslenmiş gelin arabasına bindim, on dakika sonra düğün mekânına vardık. Kır düğünü için bütün ağaçlar süslenmişti, bütün köy buradaydı, tam yerime otura-

cakken masadaki limonata gelinliğime döküldü. Şahin temizlemek istedi ancak ben izin vermedim, ablamla lavaboya giderken Murat'ın ağaçlar arkasından bana baktığını gördüm, koşarak yanına gittim, ablam sadece bakakaldı. İşte yerdeki yıldızım orada duruyordu. Beyaz teni güneşte parlıyor, kuyulardan bile daha derin olan gözleri buğulanıyordu. Yanına yaklaştım ve bana bakarak:

—Ne de güzel olmuşsun. Beyaz sana çok yakışmış, hayalimdeki gibisin ama yanındaki ben değilim. Ona da bana güldüğün gibi güldün mü? Kaybettin mi onu da çimen gözlerinde? Söyle!

Dedi. Artık hüngür hüngür ağlıyordum göz pınarımın son damlaları akıyordu, devam etti:

—Hadi git sevdiceğın bekleme, benim yüreğim yanmış bari onunki yanmasın.

Dedi ve arkasını dönüp gitti. İzin veremezdim gitmesine, kalbimi ellerimle gömemezdim. İçimdeki son güçle ona koştum geleceğime, hayallerime ve kendimi ona sarılırken buldum. İkimizde gülümsüyorduk artık geride bıraktıklarım umurumda değil tek düşüncem yerdeki yıldızımdı.

Modern Bir Derviş MUSTAFA KUTLU

Türk öykücülüğünün son yıllarda yetiştirdiği en önemli kalemlerden biri de şüphesiz Mustafa Kutlu'dur. İlk öykülerinden itibaren Anadolu ve Anadolu insanını alışılmışın dışında bir bakış açısıyla anlatmış, Dede Korkut ve meddah geleneğinden de faydalanarak hikayeciliğimizde ayrı bir soluk getirmiştir.

Edebiyat alanında 2016 Cumhurbaşkanlığı Kültür ve Sanat ödülünü alan Kutlu, Türk hikayeciliğinde son dönemde kendine özgü üslubuyla önemli eser veren yazarlardan biridir. Mustafa Kutlu şark hikayeciliğinin birçok özelliğini kendi sanatında kullanıyor. Şark hikayeciliğini modern hikaye anlayışı içerisinde yeniden doğuruyor. Az sözle çok şey anlatma, onun hikayelerinin esas özelliklerinden biridir. Ayrıca Kutlu'nun sanatı Sabahattin Ali, Sait Faik gibi usta yazarlardan ve Kur'an ı Kerimden besleniyor.

Mustafa Kutlu Uzun Hikaye'ye kadarki hikayelerinde Şark hikayeciliğinin yukarıda belirttiğim hususiyetlerinin yanı sıra, ağırlıklı olarak Türk toplumunun yaşadığı sosyal değişimi eserlerine taşımıştır. Bu bakımdan Kutlu'nun hikayeciliğini üç döneme ayırabiliriz: Birinci dönem Kutlu'nun çiraklık dönemidir. Usta yazarlardan etkilenmekte ve bu etkilenmeyi eserlerine oldukça sık yansıtılmaktadır. Bu dönemde Kutlu dil ve üslup bakı-

mından belli bir olgunluğa ulaşamamıştır. İkinci dönemde ise Kutlu kendi sesini bulmuştur. Dil ve üslup bakımından belli bir olgunluğa ulaşan yazar toplumu eserlerine taşımıştır. Uzun Hikaye adlı eseriyle başlayan üçüncü dönem daha eğlenceli bir üslupla öne çıkan eserler göze çarpmaktadır.

Köyden kente göç, tasavvuf, gençlikte yaşanan olaylar Kutlu'nun eserlerinin konularını oluşturmaktadır.

Kutlu'nun eserlerinde dünyanın faniliği, bir oyun sahnesi metaforu etrafında ortaya konulur. Kutlu'nun eserlerinde tasavvuf konularını inceden inceye görmekteyiz.

Mekan betimlemeleri üzerinde yoğunlaşan Kutlu okurlarının hayal gücüne hitap etmiş ve okurların gözünde bambaşka bir dünya yaratmayı amaçlamıştır.

Mustafa Kutlu'nun eserlerinin her birinin altın gibi değerli olduğunun altını çizerek her kesimin okuması gerektiğine inanmaktayım.

Eserlerinden bazıları: Hayat Güzeldir, Yoksulluk İçimizde, Ya Tahammül Ya Sefer, Mavi Kuş, Uzun Hikaye, Rüzgarlı Pazar, Anadolu Yakası...

“

...

Zamanın ellerinden yitip gitmesi gibi
Buğulu gözler gibi
Tenha ve ıslak sokakta miyavlayan kedi gibi.

Mazlum, çaresi olan bir çaresizlik.
Kendine tezat...

Kendi doğrusu, gittiği yola yanlış.
Yorgun belki
En çok hayata yorgun
Hayatın iliklerine aksettiği ağırlıktan yorgun,
Bıkkın.

Kendine karşı gardını almış
Kendi olmaktan vaz geçmiş
Vazgeçmiş çoğu şeyden
Bir ihtimal yaşayabilmek için

“ Var Olmanın Dayanılmaz Hafifliği” demiş Milan
Ya öyle bir hafiflik ki yaşam,
Rüzgârda yol alan toz zerreleri gibi
Ya da öyle bir ağırlık ki yaşam,
Yavaşça yerin dibine karıştıran.

Seyma ÖZDOĞAN

”

SEVGİDİR BAŞLANGICIM

“Sevgi” ne kadar çok anlam yüklü bu iki hecede... Nasıl etkili bir kelime... Hemen insanların kafasında bir şeyler canlanıyor. Hayal kurmak istiyor insan. Sevgi nasıl bir şey ben çözemedim. Hissedebilmek mi gerekiyor, yoksa yaşamak mı? Hele de sevgiyi tadamamış bir insan isen daha zor gelir bu kavramı açıklamak. Hani tek kelime yeter bazen derdini anlatmaya ya da bir konuyu özetlemeye. Üç nokta var ya onun gibi işte. İki hece sevgi... Tüm güzellikler bu kelimedeki gizli. Tüm anlamları barındırıyor içinde. Gezilmesi ve görülmesi gereken bir yer gibi, okunması gereken kitap gibi, aslında sevgi herkes gibi. Sadece sen ve benle de sınırlı kalmamış, açılmış derya gibi.

Bir kişiye karşı sevgi besleriz, belki annemize ya da bir nesneye, doğaya ya da hayvana. Toplumda sevgiyi derinliklerinde hisseden, sevmeyi ve seilmeyi bilen insanlar ile sevgisiz büyüyen insanlar hemen fark edilir. Bu gözle görülür bir gerçektir. Benim sevmeye fırsatım olmadı ya da beceremedim diyordum üç beş yıla kadar. Bu üç beş yıl benim için dönüm noktasıydı. Herkesin hayatında vardır böyle milatlar, başlangıçlar. Benim de var. Ben, ben olmayı başarabildiğim zaman sevebilmeyi öğrendim. Fark edildim ve fark ettim. Benim sevgim bir söz, bir resim, bir haber ile başladı. “ Geçmişini bilmeyen milletler yok olmaya mah-

kumdur” Bu sözle başladı benim serüvenim. Tarihimi okudum, okudukça ders çıkardım, ibret aldım. Sonra vatan ne demek öğrendim. Vatani sevdim, sevdirdim. Sonra anladım ki ben de sevebilmişim. Belki de sevmenin en güzel şeklini bulmuştum. En güzeli sevmiştim. Sevebilmeyi sevmiştim.

Benim sevgim vatandı. İşte kendi benliğimi bulmuştum. Şimdi bir gayem var sevdiğim şey için çalışmak. Vatan için düşünüyorum, planlıyorum. Çünkü bir gün sevginizi uygulamanız için elinize bir fırsat geçecek. Bu fırsatı iyi değerlendirmek istiyorum. Bu sevgi anne ya da baba, insan, doğa veya hayvan olabilir. Sevgini sen yönlendirirsin bu senin oyun hamurun, istediğin şekli verebilirsin. Amaç hamura şekil verebilmekte en önemlisi hamuru yoğurabilmek. İnsan bir şeyleri sevmek istesin yeter ki. Uzatmanın gereği yok bence bir şeyleri sevebilmek için büyümek gerek belki de. Ben büyüyünce öğrendim. O gün şunu anlamıştım;

“Her şey sevmekle başlar..”

Yunus ADIYAMAN
Rehber Öğretmen

SÖZ KONUSU MÜFREDATSA...

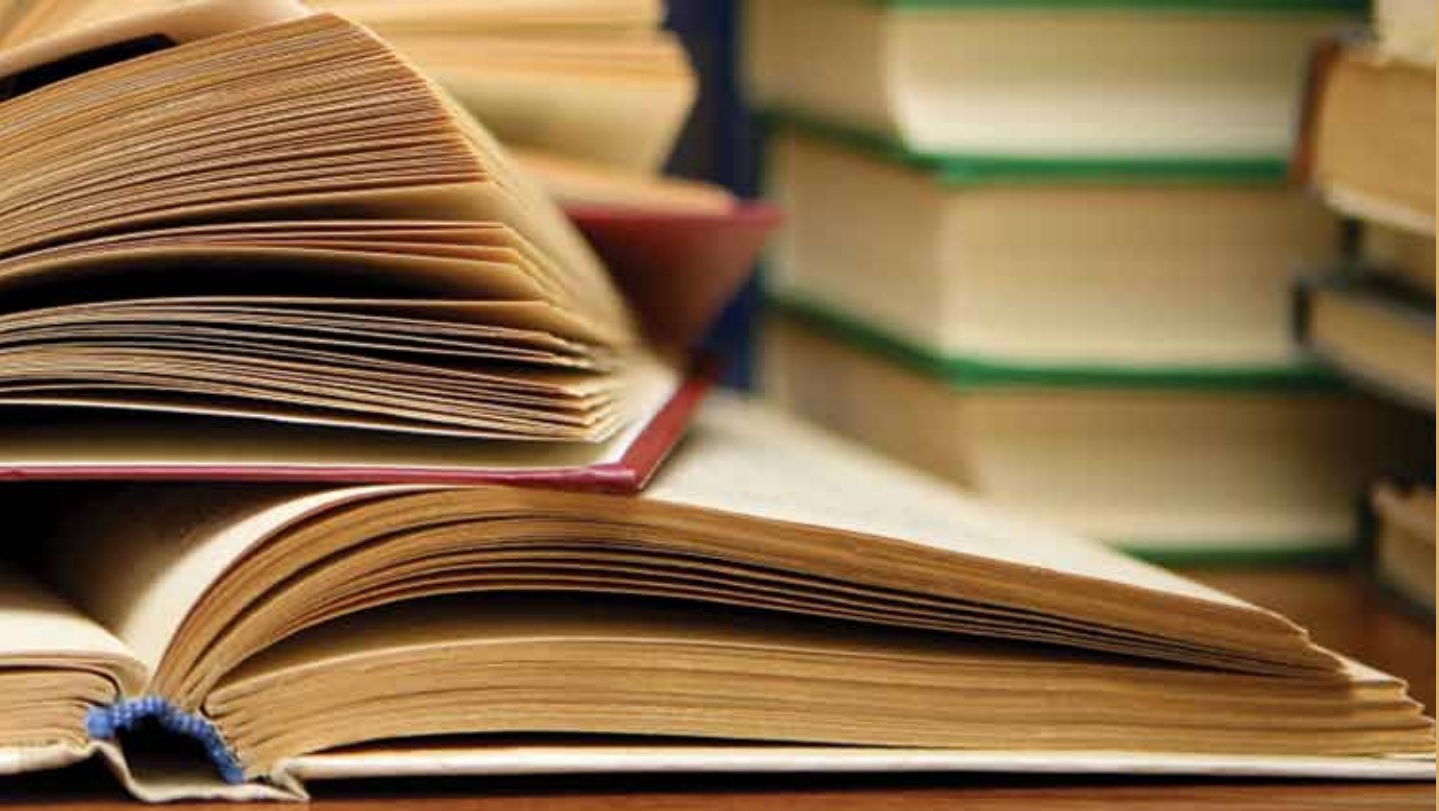
'Yeni Müfredat' mevzusunun daha çok bir kaç konu ve başlık üzerinden alevlendirilen tartışmalarla, hazırlanan raporlarla zaman zaman ülke gündemine taşındığına şahit oluyoruz. Konumuz doğrudan 'Yeni Müfredat' ve ona yöneltilen itirazlar veya savunmalar değil; sürekli 'değişim' kelimesiyle beraber kullanılan ama hiç eskimeyen, kadim bir kavram : 'Müfredat!'

Türk Dil Kurumu 'müfredat' kelimesi için 'bir bütünü oluşturan bireyler, ayrıntılar' ve 'öğretim programı' anlamlarını uygun görmüş. Kelimenin işitildiğinde ilk olarak zihinlerde çağrıştırdığı şeylerle Türk Dil Kurumu'nun ilk sıraya koyduğu anlam arasında bir uyumsuzluğun olduğunu hemen hissediyoruz. Diğer taraftan sözlüğe bakarken kelimenin söz konusu iki anlamı arasında da bir ahenk ilk bakışta gözümüze çarpmıyor. 'Bireyler' ve 'ayrıntılar' kelimesi dikkatimizi çekiyor ilk olarak; sonra 'öğretim programı'...

'Öğretim Programı' kelimesi, ister eğitim sisteminin doğrudan içinde olalım ister dışında olalım eğitimle yüzeysel de olsa ilgiliyse hemen hepimiz için, belirli bir konuda bir çok açıdan bir ortalamayı yakalamayı, belirlenmiş hedeflerin kazandırılmasında asgari başarıyı gözeterek hareket etmeyi ifade eder. 'Öğretim Programı'yla amaçlanan sanki daha çok eğitim ve öğretim yılının sonunda bazı istatistiksel değerlendirmelerin yapılabilmesidir ve temenni edilen sonuçların çeşitli yöntemlerle gözlemlenmesi, kayıt altına alınmasıdır. Her hangi bir ders için 'Öğretim Programı' hazırlanırken konunun uzmanları tarafından 'bireyler' ve 'ayrıntılar' mutlaka dikkate alınıyordur ama bir öğrenme sürecinde etkili olan çevresel ve psikolojik tüm koşulların, belirleyicilerin (sınıf mevcutlarının, öğretmen özelliklerinin, öğrencilerin hem içinde bü-

yüdükleri sosyo-ekonomik şartlardan hem de mizaçlarından kaynaklı kişisel farkların, zeka düzeylerinin, ilgi ve yeteneklerinin vb.) bütün teferruatlarıyla göz önünde bulundurulmasının imkansızlığını da kabul etmeliyiz. Zira 'bireyler' ve 'ayrıntılar' gereğinden fazla(!) önemsenirse bizleri 'Okulsuz Toplum' gerçeğinin beklediğini de acı bir gerçek olarak göz önünde bulundurmamız gerekir. Müfredat hazırlanırken 'bireyler' ve 'ayrıntılar'a yönelik olması gereken kaygılar kaçınılmaz olarak yerini sınıfa, okula, topluma yönelik endişelere bırakmaktadır. Milli Eğitim'in Temel İlkeleri ve Amaçlarının, milli ve manevi hassasiyetlerin, toplumsal dönüşümlerin, ülkelerin kendi iç çelişkilerinin, küreselleşmenin, teknolojik ilerlemelerin vb. bir çok faktörün de müfredatın şekillendirilmesi üzerindeki etkilerini düşündüğümüzde 'bireyler' ve 'ayrıntılar' gittikçe okunmaz hale gelecektir. Trajik bir şekilde her müfredat değişikliği her zaman bireyin çıkarları lehine veya iyileştirilmesi gereken ayrıntılara duyarlılık gerekçesiyle yapılır. Ne yazık ki eğitimin herhangi bir başlığında uluslararası bir örgüt tarafından yapılan uluslararası bir sıralamadaki başarısızlık vb. bambaşka saikler müfredat değişikliği teşebbüsleri üstünde bireylerin gerçek ihtiyaçlarından ve başka yazıların konu olması gereken hayati öneme sahip ayrıntılardan daha fazla etkili olmaktadır.

'Bir bütünü oluşturan bireyler', Türk Dil Kurumu'nun 'müfredat' kelimesi için tercih ettiği ilk manada önemsenmesi gereken bir diğer ifade. Bu ifadeden yola çıkıp ideal müfredatın zamanla kendiliğinden şekillenen, tek tek bireylerin önemsenmesi sonucu ortaya çıkan, kendi içinde farklılaşan özgün sonuçlar

toplamı olduğuna yönelik değerlendirmeler yapmak ayaklarımızın yere sağlam basmaması, 'ütopik' olmak anlamına gelebilir. Ancak bizler farkında olalım veya olmayalım öğrenciler sahip oldukları çok zengin teknolojik imkanlarla, bilgiye ulaşma ve onu dönüştürme konusundaki maharetleriyle, en az çabayla en kes-tirme yöntemlerle öğrenme ve sorumluluklarını yani 'ödev'lerini yerine getirme eğilimleriyle kendilerine özgü bir müfredatı da hayata geçiriyorlar. Bunu yapar-larken de müfredatın öngörmediği bir çok özelliklerini de geliştirebiliyorlar. Bu duruma ebeynlerinin okuldan bağımsız 'destek' arayışları da eklenince ortaya 'bir müfredat var müfredattan içeri' tablosu çıkıyor. Aslında müfredat tartışmaları yaparken birbirinden bağımsız müfredat programlarıyla kuşatıldığımız gerçeğini de göz ardı ediyoruz.

Tarih boyunca eğitim felsefecileri, düşünürler, kuram-cılar eğitimle ilgili bir sorun veya kavram hakkında kafa yorarlar, ilerleme ve değişim adına olması gere-kene işaret ederlerken kendilerini birden bire içinde yaşadıkları toplumun, zamanın dışında bulmuşlardır. Ütopyaların bir tür haline gelmesinde veya itibar ka-zanmasında bu çıkmazın, çaresizliğin payı yadsınamaz. Gerçeklikten kopmadan, yabancılaşmadan toplumu, insanı ilgilendiren bir konu hakkında düşünmenin, çözüm üretmenin zorluğunu inkar edemeyiz. Müfre-dat meselesinde de köktenci bir yıkıcılığa kapılmadan uygulanabilir şeyler önermek çok zor gözükse de en makul yaklaşım herkesin bireysel duruşunu mevcut yapı içinde eleştirel de olsa konumlandırabilmesi ve özellikle öğrencilerin bireysel gelişimlerini, eğitimleri-ni müfredatın sınırlarına hapsedemeyecek bir sürekliliği hayatlarında kazanmasıdır. Zaten yaşadığımız çağın

özellikleri bunu zorunlu kılmaktadır. Kısaca özetlemek gerekirse gerek öğretmenler gerekse öğrenciler her-hangi bir alanda ömür boyu kendilerine eşlik edecek bir 'müfredat' duygusuyla kendi kendilerini yorulma-dan inşa edebilmeli, yenileyebilmelidir. Çok hızlı de-ğişimlere ve bunlara eşlik eden teknolojik devrimlere kurumların dahi intibak etmekte zorlandığı bir zaman diliminde okulun öğrencilerine müfredat yardımıyla kazandırmayı düşündüğü bütün kazanımlar belki de 'yeni' müfredat tartışmaları yürütülürken eskimekte-dir.

Türkiye'nin Maarif Davası'nda Nurettin Topçu "Neresi mekteptir? Bazen çocukluğun mukaddes hülyaları ile içine girilen, sınıflı, muallimli, siyah tahtalı ve ders-haneli çatı mektep olmuyor da, birkaç gencin bir kalp etrafında kendini arayan topluluğu mektep olabiliyor." der. Belki de eğitim sistemleri zamanla, aynı ilgi ve ye-teneğin bir araya getirdiği gençlerin birbirlerini etkile-meleriyle büyük oranda 'kendiliğinden' bir sürece ev-rilecek. Nurettin Topçu'nun sözlerinden Fen Bilimleri ve Mühendislik gibi alanlara yönelik bir imkansızlık düşünülebilir ama teknolojik gelişmeler, iletişim ağları vb. bir çok yenilik bir arada düşünüldüğünde 'birkaç gencin bir kalp etrafında bir şeyler aradığı topluluğu' geleceğin eğitim sisteminin kaderini tayin edebilir. Birkaç gencin arasına onlarla aynı ilgi ve yeteneklere sahip, onlara rehberlik edebilecek tecrübeli bir öğret-men nasıl girecek? Gelecekte müfredat tartışmaların-dan ziyade böyle sorular gündemimizde olursa şaşır-mamız lazım.

VAVEYLA

Güneşin batışı gibi zamanla kaybolan ruhuna tek yoldaşı sessizliği tanıtırıyor, ellilerine yeni ayak başmış kır saçlı adam. Bu adama kimsesiz benliğinde, onu bırakıp giden dostlukları bir tek hüznle semaya bakan gözler miras bıraktı. Kalbindeki ateşin rengini kendisine sığdıramayıp etrafa saçmış gibi hissediyordu. Sanki gökyüzüne emir vermişti ve gökyüzü içinin sessiz vaveylalarına dayanamayıp, kendisini izler gibi

izlemesi için kızıl bir renge bürünmüştü. Titreyen elleriyle başındaki şapkayı bir kenara bırakıp, kül olan ruhunun kıvılcımlarında onun gibi yandığını hissettiği gökyüzünü gözlerine biriken özlemle seyretti. Sessiz sessiz iç çekişleri, kendisini kastiği için çenesini ağrıtan ve burnunu sızlatan bir acıyı körüklüyordu. Nefes alamayan ruhuna inat atmaya devam eden kalbi sayesinde canlı kalan bedeninin, taşımaya gücünün kalmadığı

başın eskisi gibi yasemin kokulu bir omza ihtiyacı vardı. Yılların izini bıraktığı dudaklarını aralayıp mazinin sesini, şu ana taşıdı. “Evlat,” dedi balıkçının yorgun sesiyle söylediği ilk kelimeyi unutmuyuşına sevinerek. Nefes aldı devam edebilmek için, “Zamanı yok edebilseydik, ölüm ayrılığını hiç yaşamayacaktık.” On iki yıldır bu sözler sayesinde nefes alabiliyordu belkide. Biraz uğraşıp sarı yağmurlukla yanında dikilen balıkçının yüzünü anımsamaya çalıştı ama belirmedi semada gülümseyen bir adam yüzü.

Ya kendi ne âlemdeydi? Saçlarına düşen aklardan, salkalarında eser yoktu. Onlar ışığını kaybetmiş, karanlıkta kalan kalbinin siyahını taşıyordu belki de hala...

Nefes alıp sendeleyerek ayağa kalktı. Hızla kaybolan kızılığı izleyebilmiş olmasına gülümseyip, damlalar döken lacivert gökyüzüne çevirdi başını. Yağmurun çiselemesiyle oluşan toprak kokusu biraz dindiriyordu adamın akciğerlerinde tutsak kalmış acılarını. Bu damlalarda kaybolan bazı hisler ile toprağın kokusunu nefes diye çekebiliyordu ciğerleri kendine. Burnuna yasemin kokusu geldi ama biliyordu ki sevgili eşinin üzerini örten topraktan fazlaca uzaktaydı bu iskelet. Yüzü kasılıyordu mezar taşını anımsayınca zihni. Sadece kollarının sarılmasına izin verdiği o eşsiz kadına, ölü halinde sarılan kumaş parçasını kıskanıp, kendine kızdı; kollarıyla yine onu saramadığı için. Sağlamca yere tutunamayan ayaklarının üzerinde saatlerce yürüyüp, yavaşça evinin olduğu sokağın başına vardı. Tanıdık mazi, meltemini vurdu, ıpslak olmuş yürüyen adama. Köşedeki kaldırım taşına düştü genç kadının çantası ve içinden gülümsediği bir fotoğrafı düştü bir iki parça eşyasıyla. Aceleyle alabildiğini tıkpı çantasına hızla ilerledi alımlı kadın. Arkasından, düşürdüğü fotoğrafı ona uzatarak “Bekleyin!” diyen adamı duyamayarak. Yetişemeyeceğini anlayınca başını eğip fotoğrafa baktı adam ve gamzelerine gömülmek isteyecek kadar tutuluverdi, yalnızca fotoğrafı elinde kalan, güzel kadına. Günlerce belki buraya yine uğrar ümidiyle, karşı kaldırımın sokak lambasına arkadaşlık etti. Aylar sonra burnuna dolan yasemin kokusuyla birlikte, omzunda narin bir el hissetti genç adam. Aynı anda bu anılara kapattı gözlerini, kır saçlı adam. Bu sokakta hep böyle başlıyordu bu yol onun için. Gözlerinden süzülerek

düşen özlem, yerdeki ıslak kaldırım taşında fark edilmiyordu bile. “O elini şu an omzumda hissetmek için neler feda ederdim...” dedi kendi kendine ve gözlerini araladı tekrardan. Sokakta anılarına konuk olan kadının düşen çantası, benliği ve yasemin kokusunun olmayışı... Yine tonlarca yük gibi binmişti kalbine. Ve o yokluk kafeslenmişti akciğerlerinde. Yürümeye devam ediyordu. Kapüşonunu başına siper etmiş gencin yanından geçerken; “Yağmurdan kaçma evlat, ruhundan daha temiz belki de o damlalar.” demeden edemeyince bunu duyan genç durup, adama döndü. Umursamaz bir edayla kendisine yağmuru öven adamı dikkatle süzüp; “Hasta olmaya meraklı değilimdir Bey Amca. Evde bakanın yoksa gidip, üzerini değişmeni tavsiye ederim.” dedi gür sesiyle. “Haklısın, evladım.” deyip gülümsedi, kendini evde bekleyenin yalnızlık olduğunu çok iyi bilen adam. Yağmurdan montu ağırlaşmış ve kır saçları alnına yapışmış olsa da genci dinlemeyerek, kaçmadı hislerine yağın yağmur damlalarından.

Soğuk bir rüzgâr hissetti sırtında. Titriyordu çenesi, tıpkı elleri gibi. Evine vardığında, ıslak montunun cebinden zorla çıkardı anahtarını. Fakat anahtarı yuvasına yerleştiremiyordu o yorgun ve titreyen elleriyle. Çalamıyordu da zili, eskisi gibi gülen gözlerle kapıyı açan biri yok artık diye. Gitgide boğazında bir yumru büyüyordu adamın. Burnu sızladı gözyaşlarının habercisi gibi, ama en sonunda firar etti bir damla gözlelerinden, titreyen ellerinden kayıp düşen anahtar gibi. Yere çarpan metalin sesi kulaklarında çınladı defalarca. Başını eğip, izledi anahtarın yerdeki duruşunu. Asıl düşen kendi gibi hissederken, yerde bir anahtarın olmasını yadırgadı içten içe. Burnunu çekip, kırışıklıklarla dolu elini zile uzattı. Belki dakikalarca uzandı eller zilin butonuna, gitgide üşüyen adama rağmen, acele etmeyerek. Ve sonunda parmak uçlarında hiss edilen butonun sebep olduğu ses ile yere yığılıp kaldı adam, ruhu gibi. Omzunda kendinden ağır bir özleme dayanamadı kalbi. “Yanına geleyim artık!” demeye çalıştı son nefesinde üzerine toprak kokusu sinmiş, kır saçlı adam; akciğerindeki sıkışıklığa inat zorlanarak olsa da. Ve nihayet kapandı gözleri kır saçlı adamın, onsuzluk dolu bu dünyaya...

Eda Nur GÜLŞEN

KİM OLDUĞUNU BİLİYOR MUSUN?

Her insan bir arayış içindedir bu hayatta. Bazıları hedefini arar, bazıları sevdiğini, seveceğini; bazıları yitirdiği umudunu arar, bazıları sevgiyi, sevlmeyi ve bazıları da unuttuğu gülüşlerini arar. Bunları aradığı ortam da farklıdır insanın. Biri gider evde, diğeri sokakta, çarşıda, pazarda arar. Bazen en yakınımızdadır aradıklarımız, bazen de çok uzaklarda. Aslında her şey senin hissedebildiğin kadar uzak ya da yakın sana. Ben ne uzağım ne de yakınım aradığıma. Bazıları bulur aradığını hemen, bazıları hiç bulamaz, bazen de bulduğunu sanır bir bakıma bulmuş gibi yapar. Ben hangi gruba dahilim bilmiyorum. Uyumsuz gibi hissediyorum kendimi topluma. Bir gruba dahil olamıyorum. Tüm siyahlar arasında gri bir renk gibiyim. Ütülü çamaşırlar arasındaki kırışmış giysi, kuru odunlar arsındaki yaş odun ya da çürük elma gibiyim. Ben böyle miyim? Merak ediyorum. Herkesin bir teste tabi tutulduğunu düşünün. Teste göre herkes bir kategoriye girecek. İşte resmi sevenler yani ressamlar, bilgeler, tarihçiler ya

da sporcular gibi. Ben işte o testi geçemedim. Çünkü hiçbir gruba ait değildim. Ben, ben olmayı başarabildiğim için böyleydim. Peki, ben bunun ne zaman farkına varmıştım?

Daha ilkokuldu. Küçük, hafif şişman ve çok konuşan bir kız çocuğuydum. Okula gidip geliyordum. Okuldan gelince çantayı şöyle estetik bir şekilde salları köşeye fırlatırdım. Böyle nokta atışı gibi. Sonra başlardım ev ahalisini sinir etmeye, konuşurdum susmazdım. Babam hep "Allah'ın bahşettiği nefesi boşa harcamama" derdi. En son susmam için para teklif ederlerdi. Sonra başlardım bahçede amaçsızca koşurmaya. Akşam olunca da yemek yer sonra uyurdum. Değil ders çalışmak, çantanın yerini bile değiştirmezdim. Hayat böyle tatlı tatlı akarken benim başıma da saksı değil de böyle piyano düşmüş gibi oldu. Babam eve bir kutu kitap getirdi. Arkadaşı gazeteden biriktirdiği kuponla almış. İlgimi çekti ve açıp kavramlara biraz bakayım derken kendimi kaptrıvermişim. Günler geçiyordu,

akrep ile yelkovan amansız bir yarış içindelerdi. Kitaplar beni değiştirmişti. Neler yapabileceğimin farkına varmıştım. Deliler gibi çalışıyor, araştırıyordum. Bir ortaokul öğrencisine göre bunlar fazlaydı. Yazıyordum, yazdıkça daha da bağlanıyordum. Artık o kendini bilmez zamanlarım yoktu, kısa sürmüştü yani tadını bile çıkaramadan ben olmuşum. Bu sefer yaşitlarım dışarıda idi. Ben ise masamın başında. Sanki zincirle bağlamışlardı beni bu sefer, öyle çalışıyordum. İşte ben kitaplarla kavuşmuşum beynimin özgürlüğüne. Yok, kitaptır benim en iyi dostumdur diyenlere falan inanmayın. Nerden en iyi dostun olur. Kitaplar dost değil insanın ta kendisidir bence. Kitaplarda bulur insan acılarını, umutlarını, mutluluklarını... Kitapta bulur insan kaybettiği düşlerini. İşte ben, belki de bunun en somut örneğiydim.

İnsan kişiliğini bulmalı, hiç olmazsa uğraşmalı. Çünkü insan kendini bilmeden hareket edemez ki. İlk hedef, kendini yoklamaktır. Ben neden yaşıyorum,

ne için çalışıyorum. Size soruyorum her gün ne için sabahın köründe geliyorsunuz bu okula? Seni o sıcak yatağından ayıran ne? Hayallerin mi, umutların mı, aşkın mı, nefretin mi? Bunun cevabını ver önce kendine. Ben kimim diye sordum kendime. Cevabını aldığımda öğrendim ki ben önceden ne görüyormuş ne de duyuyormuşum. Peki ya sen kimsin?

O gün kendimi çözdüm fakat yine eksikim vardı. Lise yıllarımda yani şimdi tamamlamıştım beni. Ben uyumsuzun biriydim. İnsan kendini sorgulamalıdır. İçindeki seni bulmalısın. Sen içinde en derinlerdesin. Derinlere indikçe bulacaksın görmediklerini, duymadıklarını, bilmediklerini... Her insanın hayatta vardır vazgeçtikleri, vazgeçemedikleri, vazgeçecekleri, vazgeçemeyecekleri... Benim de vazgeçilmezim hiçbir gruba dahil olmak istemeyişimdi... Hayatınız akrep ve yelkovanın yarışını izlemekle geçmesin, zaman kişiliğinizin katili olmasın, akrebin peşine düşün ve arayın kendinizi...

Meysel YILMAZ

Niyazi Mısrı Sosyal Bilimler Lisesi

KAMUS
KÜLTÜR SANAT VE EDİBİYAT ÜRÜNLERİ

“ ...

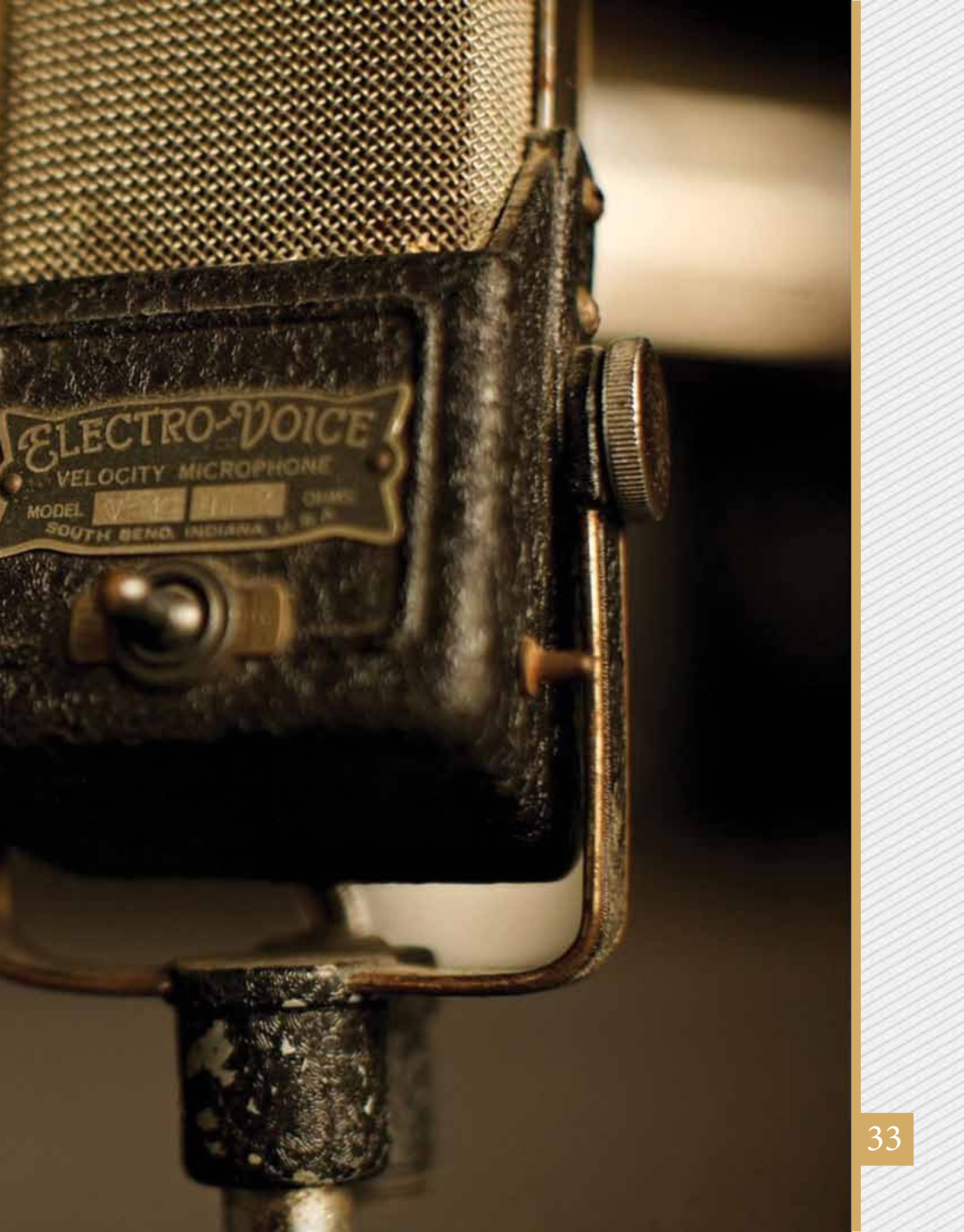
Seni anlamak, buz kadar keskindi
Deniz kadar derin,
Saç telim kadar ince

Seni görmek, Şems kadar aydınlıktı
Rüzgâr kadar serin,
Toprak kadar sıcak

Seni hissetmek, ses kadar yakındı
Nefes kadar taze,
Gülüş kadar içten

Seni bilmek, öğrenmek kadar cazipti
Okumak kadar hevesli,
Şiir kadar sır...

”

ELECTRO-VOICE
VELOCITY MICROPHONE
MODEL V-1
SOUTH BEND, INDIANA, U.S.A.

Ayşe KARAKAŞ

ŞEHİDİME

Sana sesleniyorum ey şehidim;

Vatan savunmasına katılmakla dinimizi, bayrağımızı, vatanımızı ve namusumuzu korudun. Eğer biz bugün bu topraklarda yaşıyorsak bunun tek bir sebebi var o da senin gözünü kırpmadan cengâverce savaşmandır.

Sen ki vatanın bayrağın milletin uğruna canını feda etmişsin ey şehidim; sana en büyük borcum bu vatani korumaktır. Gençlik yiğitliğin, uğruna verdiklerin şanın olmuş. Bilirim ki bayrağım dalgalanırken senin gibi asaletli, senin gibi onurlu, senin gibi sonsuzdur.

Şimdi söyle bana ey şehidim; biz uyurken sen terörist peşinde koştuğun için, biz geyik muhabbeti yaparken sen anneni bile arayamadığın için, biz planlar yaparken sen bir çayını bile sonuna kadar içemediğin için ve henüz hayatının baharında bir fidanken biz bu ülke güzelliklerini yaşayalım diye canını feda ettiğin için bize hakkını helal ediyor musun?

15
★
5
TEMMUZ
— VATAN SAVUNMASI —

TARİH

Mustafa FIRAT
Tarih Öğretmeni

Niyazi Misri Sosyal Bilimler Lisesi

KAMUS
KÜLTÜR SANAT VE EDİBİYAT LÜKSÜSÜ

TARİH BİLİNCİNİN DİRİLİŞİNDE DÖNEN FİMLER

Er ryan'ı kurtarmak, Cesur Yürek filmlerini ilk izlediğimde bu filmlerin ait olduğu milletlerin (ABD, İskoçya) ne kadar da çılgın, bağımsızlığına düşkün olduklarını düşünmüştüm. Şükür, tarih öğretmeniyim de yaptığım incelemeler, edindiğim izlenimin ne kadar yanlış olduğunu gösterdi bana. Bu yazımın amacı tarih bilincinin oluşmasında günümüzde artan tarihi film, sinema ve TV dizilerinin etkisini vurgulamaktır.

Tarih, millette BİRLİK VE BERABERLİK duygusunu uyandırır. Bu duygu, birey veya toplumda bir millete mensubiyet bilincini canlı tutar. Tarih, devletlerin boy aynasıdır.

Tarih bilinci ise, yapı malzemesi tarih olan bir binadır. Tarih bilinci ile günümüzdeki gelişmeleri; coğrafyamızdaki acı, feryat, kan, gözyaşlarını daha iyi anlayabilir, geleceği daha iyi algılayabiliriz. Tarih bilimi üzerine bilgi sahibi olmak yani padişah, antlaşma ve olayları bilmek tarih bilincine sahip olmak demek değildir. Tarih bilinci geçmişten beslenmekle beraber ileriye doğru giden düşünceye dayanır ve geleceğe yön vermede son derece etkilidir. Tarihin biriktirdiği her şey; bütün bir medeniyet, örf ve adetler, yaşama şekli, buna yardımcı olur.

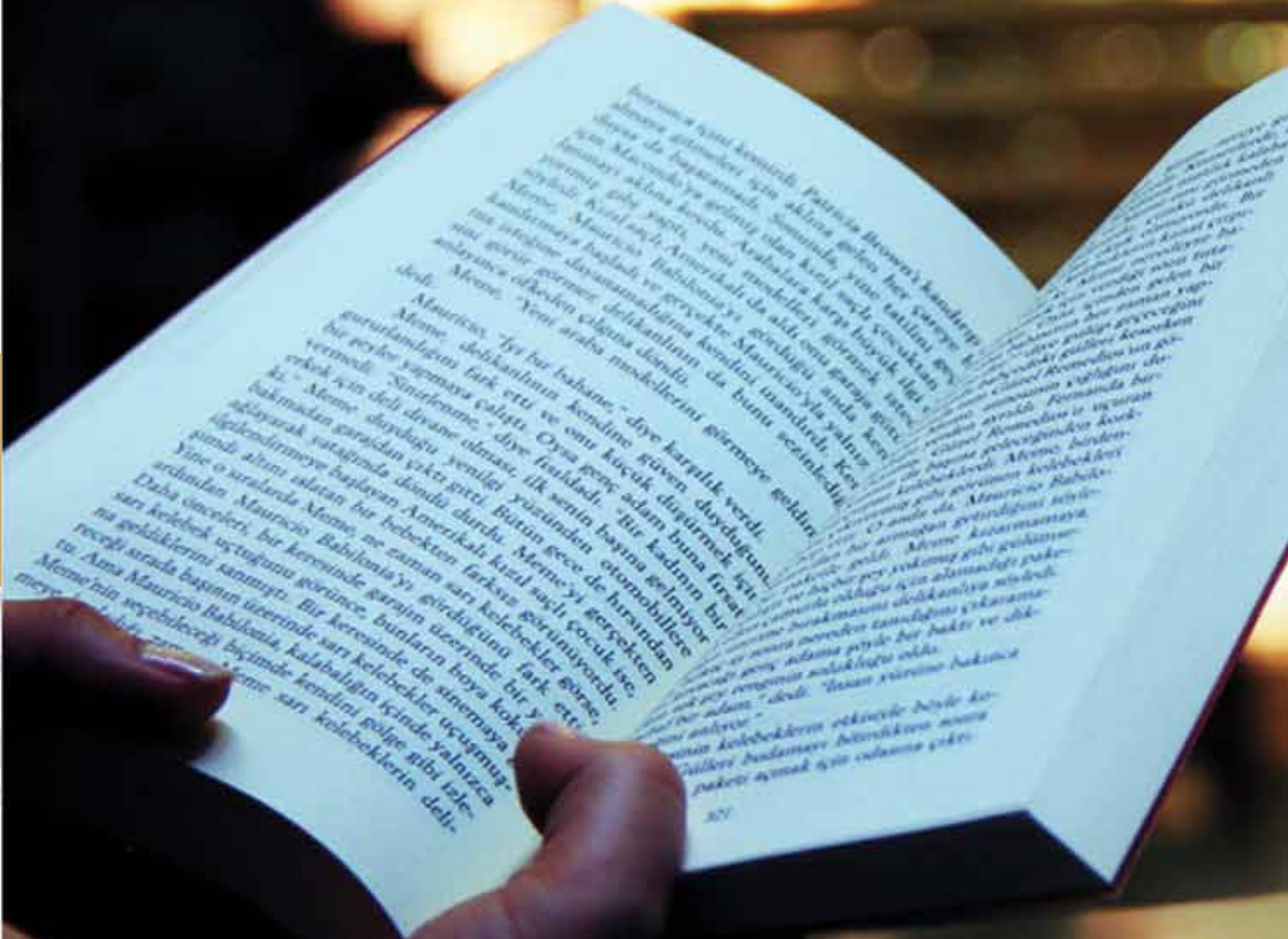
Tarih bilinci, tarih bilgisi yanında, geçmişle doğrudan temasa geçmeye de ihtiyaç duyar. Geçmişle teması ise ancak tarihten bugüne kalan kalıntılar, izler, varlıklar sağlayabilir. Bu bahsettiğim izler sadece yeri fethetmek suretiyle değil, yerle birlikte zamanı da fethederek devamlılığı sağlayan eserlerdir. Dizi ve filmler, çekildikleri toplumun ve dönemin ekonomik, siyasi ve kültürel yapısı, insanların yaşam biçimi, adet ve geleneklerine ilişkin oldukça fazla bilgiler içerir.

Yapılan araştırmalar tarihî film ve tarihî dizilerin tarihe ilginin artmasında etkili olduğunu ispatlamıştır.

Ülkemizde son günlerde TVdizi, film gibi bir çok yapıta doğrudan tarihi kaynak olarak görülmektedir. Şanlı Türk tarihinde ise bu anlamda malzeme oldukça fazla aynı oranda milletimizde de bu tür yapıtlara ilgi çoktur. Yapımcılar bu tür yapıtları yaparken sadece ticari endişeleri ile hareket etmemeli senaryolar hazırlanırken, sahne, giyim kuşam gibi her konuda tarihçilerden destek almalıdırlar. Yapımcılar tarih bilincinin, insanın hem geçmişi yorumlamasında, hem de geleceği kurmasında, ona yön vermesinde önemli rol oynadığını unutmamalıdır. Tarihi film izleyen insanda merak duygusu uyanır. Filmde işlenen konu ve dönemle ilgili daha fazla bilgi edinme arzusu artar. Örneğin Muhteşem Yüzyıl dizisi gösterime girdikten sonra Kanuni Sultan Süleyman'a ve Hürrem Sultan'a ilginin uyanacağı, bu konular ile ilgili kitapların satışının diziden sonra arttığı görülmüştür. Dizinin oynadığı dönemde internet ortamında Türkiye'de en fazla aranan kelimeler arasında Muhteşem Yüzyıl yer almıştır. Günümüzde ise Diriliş Ertuğrul dizisi aynı ilgiyle karşı karşıyadır.

Tarihi dizi ve filmler böyle bir öneme sahipken yapımcılar, Batılıların yaptıkları gibi Şanlı Türk milletini yeteneksiz, kırılğan, korkak, bilgisiz, güçsüz, ilkesiz kişiler yerine, korkusuz, bilgili, yaratıcı, dirençli, ilkel, kabiliyetli olarak göstermelidirler. Ancak görünen o ki akli kiraya verilmiş bir çok kişi tarihi bilgi ve gelişmeleri TV dizi, film gibi yapıtlarda YALAN-YANLIŞ göstererek gençlerimizde yanlış bir tarih bilincinin oluşmasına katkı sağlamaktalar. Şükürler olsun ki milletin bu şer odaklarının bütün gayretlerine rağmen, sayıca azda olsa bazı tarihle ilgili film ve dizilerde tarih bilincimizin olumlu diriliş yönünde katkı sağlıyor.

Buradan şunu da itinayla belirtmeliyim ki, biz tarih öğretmenlerinin de tarih derslerine ilgiyi artırmanın bir yolunun derslerde tarihi film ve tarihi diziler kullanmak olduğunu unutmamamız gerekiyor.

Bununca aynı kesimdeki patenler flower'ı kendileri
almaya girişimleri için altına gelene her yarıya bir
dışarı da bağlanmadı. Sonunda yine tatilini geçire
yan Mauricio'ya gelmiş olan kızın büyük bir şaşkınlıkla
görmüştü gibi yazdı, yeni modelleri görmek için
sıradaki kızın aklına herçin. Arabalara karşı büyük bir
Meme: Mauricio Babilonia'ya gönderdiği anda kendi
karakterine bağlı ve gerçekçi Mauricio'ya yalnız
sını istediği dayanmadığına kendini uyardı. Ker
sını görür görmez delikatlının da bunu sezmişti.
Meme: "Yeni araba modellerini görmeye geldin
dedi.
Mauricio: "Yıllar bahane," diye karpık verdi.
Meme: delikatlının kendine güven duyduğuna
güvenini yitirmeye başlıyordu. Oysa genç adam fırsat
bir erkeğe yığmaya çalıştı. Oysa genç adam fırsat
vermedi. "Sindelenme," diye fısıldadı. "Bir kadının bur
ki." Meme duyduğu yeniler ilk senin başına gelmiyor
başından garasından yıktı gitti. Butun gece de hırslardan
alıyorlar satıldığı dandü durdu. Meme'yi çocuk ise
iğlenendirimeye başlayın Amerikalı kızın kelebekler görse.
Yine o sıralarda Meme, ne zaman sarı kelebekler görse,
archidon Mauricio Meme, ne zaman sarı kelebekler görse,
Daha önceleri, bir keresinde garajın boyaya
sarı kelebek uçtuğunu görünce, bunların de sinemaya
na geldiklerini sanıyordu. Bir keresinde de sinemaya
recceği sırada başının üzerinde sarı kelebekler uçmuştu.
Ama Mauricio Babilonia, kalabalığın içinde yalnızca
Meme'nin sevebileceği biçimde kendini gölge gibi izle
meye çalışıyordu. Meme sarı kelebeklerin deli-

BİR KİTABIN SERÜVENİ

Küçük bir kız çocuğunun elindeki fidanla başladı her şey. Önce toprağa ekti bizi, sonra da bir güzel suladı. Yıllar geçti ve biz artık kocaman birer çınar ağacı olmuştuk. Gölgemizden faydalanırdı şehrin nefes kesen havasından bıkanlar. Gelirlerdi bu güzel ağaçların bulunduğu yere. Aradan yıllar geçti ve biz yaşlanmaya başladık. İyice yaşlanınca kesmeye geldiler bizi. Hepimizde bir korku ... Aslında korkumuz yalnızca canımızın acıması değildi, insanların ağaçsız kalmasıydı.

Biz böyle korkarken bir kadın geldi ve uzandı; sıcak , kavurucu yaz güneşinde serin gölgame. Bir yerden hatırlayacaktım ama. Tamam, tamam bu o kız. Daha küçücük bir fidanken beni o güzel toprakla buluşturan o sevimli kız. Yüzündeki benden tanıdım.

--- Üzülme bir tane daha diyeceğim. Sen üzülme canın da yanmayacak, dedi. Sonra kestiler beni ve diğer arkadaşlarımı. Kendimizi çok farklı sesler gelen bir yerde bulduk. Neresiydi ki buralar? Sonradan öğrendik , bir

kereste atölyesindeydik. Kestiler biçtiler bizi, birkaç yere daha gönderdiler. Sonra bir baktık ki incecik bir şey olmuşuz. Kâğıt dermiş, insanoğlu bunlara. Birkaç gün bekledik ve bir kağıt fabrikasında bembeyaz yapraklarımız birleştirildi defter oluvermiştik. Sonra bir krtasiyecinin raflarında bulduk kendimizi. Biri geldi krtasiyeciye, aldı bizi. Kalemle çizdi üzerimize bir şeyler. Ardından da bizleri yayınevi diye kocaman bir yere gönderdi. "Çok güzel, çok başarılı "diye sesler duydum. Neydi acaba bu çok güzel ve çok başarılı olan şey? Üzerimize çizilen şeyler düzenlendi ve insanların gıdası oldu. Yenilecek bir şey değildi bu. Gıdaydı evet ama ruhun gıdasıydı bu. Adı da "kitap". On iki veya on üç yaşındaki bir çocuk geldi kitapçıya. Kitapçı da beni o çocuğa verdi. Çocuk beni evine götürdüğünde ben daha bir fidanken beni toprakla buluşturan o kıyı gördüm. Anne olmuş.

HAYATA DAİR

İnsanların kusurları vardır; gizlemeye, saklamaya çalıştıkları kusurları... Bazı kusurlar hemen fark edilir, ortadadır; bazıları ise insanın kendisinde saklıdır. İnsanlar kusurlarını, hatalarını gizlerler. Sanki biri bunu fark ederse ben, ben olamam diye korkar. Düşünün birinin parmağı eksik, her zaman bir eliyle diğerini örter. Birinin yüzünde sivilce var, başı eğik gezer; bazılarının kıyafeti yoktur, utanır; ayakkabısı yoktur, yürümeyi tercih etmez. Bunları kusur görür insanlar. Çünkü öyle bakar toplum, öyle bakar arkadaşın, çevren. Bazen de duygularındadır kusur. Sevmeyi bilmezsin, çünkü daha önce hiç sevilmemişsindir. Yanlış severim ya da beceremem diye korkar insan. Ben kusursuzum diye ortada gezinenler, işte bu davranışınız ve sözleriniz tam tamına bir kusur. Kusursuz bir görüntü çizemez insan bu hayatta.

yor? Bir keresinde hocamız:”Tasadüfün tesadüfe tesadüfü imkânsızdır.” demişti. Tesadüf böyle bir bilmece mi? Mesela biri ile tanışırsınız, size çok yakın gelir yani modern tabirle enerjiniz tutar, daha önce tanımadığınız gibidir. Sonra konuşup, bir şeyler paylaştıkça yakın olursunuz. İlla arkadaşlık için bir şeyler paylaşmak mı gerekir? Ya da karşınızdakinin her şeyini bilmeniz mi lazım? Şu anki çağın gözlemlediğim kadarıyla sorunu bu. Eğer o benim arkadaşım ise onun her şeyini bilmeliyim, düşüncesi. Sen bilmek istemez misin kendine en yakın gördüğün kişinin kimliğini? En yakının bir şeylere üzülür, gözlerini kaçırmasından anlarsın, gülüşündeki o sıcaklığı ararsın bulamazsın, bir yapmacıklık vardır ortada sebebini bulamazsın. Sanki herkesin gördüğü ama benim göremediğim bir şey var der, kafa patlatırsın. Arkadaşlar böyledir; iki cümle ile seni yerle bir edebilir ya da bir lafına bakar mutlu gülümseyişin... İnsanın arkadaşısıdır onu hem üzen, hem seven, hem de

Tasadüfler ya da tesadüf kavramı size ne çağırıyor-

mutlu eden. Tesadüftür bazı arkadaşlıklar, bazı mutluluklar. Sıcak ve içten bir tebessüm ile başlar. Tesadüfte zannedersen böyle bir karmaşıklıkta.

Hayatta her insan kendini çaresiz hissetmiştir. Az ya da çok, biraz ya da tam... Bence çaresizlikte kendi aralarında dallara ayrılır. Acının çaresizliği, aşkın, nefretin çaresizliği, senin, benim çaresizliğim, kıskançlığın çaresizliği... Geçen arkadaşım bir paragraf okutmuştu bana. Sevgi kıskançlıktır diyordu bir bakıma. Doğru sevgi sevdiğini kıskanmaktır ama kıskanmakta bir çaresizliktir. Elinden bir şey gelmediği için, söyleyemediklerin boğazına kilitlendiği için çaresizsindir. İşte bu yapamadıklarımız bizim sınırimızdır.

Sırlarımız, sınırlarımız, kusurlarımız, acılarımız, tesadüflerimiz, çaresizliğimiz kısacası sen hani vücuduna kan pompalayan o küçük kalbin var ya orada saklı-

dır. Bu kalbi senden söküp alırlar ama içindekileri asla. Senle beraberdir onlar, seninle yürür, konuşur, uçar, sevinir, ağlar... Beynindir yöneticisi, bazen baskıcı bir yönetim kurar duygularını dışa vuramazsın, bazen de düşüncelerinde, duygularında seferberlik ilan eder kapatırsın kalbini, zincir çekersin düşüncelerine, bir bir asarsın duygularını. Bazen yükseliş devrindeymiş gibi yönetir beynin, hiç sıkıntın yok, her gelene ne hissettiğini söylersin. Çünkü hissettiklerinin güçlü olduğunu bilirsin, yükseliştesin yenilmez duyguların. Bazen de gerilersin, dağılırsın ve çökersin. İşte beynin de görevi sonlanır, çünkü kalbin savaşmayı bırakır. Hayatta asla savaşmayı bırakmayın, arkadaşınla, başka birileriyle, toplumla, çevrenle... Savaşın, eğer davanızda haklı iseniz zafer kaçınılmazdır... Ama tek bir şey ile savaşmayın, duygularınızla... Çünkü duygu mağlubiyeti sever. Kalbinizi beyninize mağlup etmeyin...

AŞKI ARAYAN ADAM KARACAOĞLAN

Karacaoğlan, 17. Yüzyılda(?) yaşadığı rivayet edilen, aşık edebiyatının önemli şairlerinden biridir.

Yaşadığı yer ile ilgili değişik rivayetler olmasına karşın, 2014 yılı içerisinde Karaman'ın Sariveliler ilçesinde yer alan tarihi Hacı Salih Cami'nin restore işlemi sırasında bahçesinde bulunan tarihi mezar taşlarının birisinin üzerinde " Karacaoğlan, ruhuna Fatıha " yazdığı ortaya çıkmıştır.

Karacaoğlan'ın şiirleri aşk ve doğa üzerine kuruludur. Ayrıılık, gurbet, sıla özlemi ve ölüm en çok değindiği konulardır. Duygularını, yaşadıklarını, düşüncelerini ; içten, gerçekçi ve özgün bir şiir yapısı içinde anlatılır. Türk Aşık edebiyatına yepyeni bir söyleyiş biçimi getiren Karacaoğlan doğa benzetmelerini sık sık kullanır. Şiirlerinde yalın ve temiz bir dil kullanmıştır. Kendisinden sonra gelen birçok ozanı derinden etkilemişti. Bu olumlu etkiler günümüz Türk şiirine kadar uzanır. Şiirlerini ilk kez Nüzhet Ergun derleyip yayınladı. Birçok şiiri bestelendi.

Karacaoğlan, yaşadığı çağda yetişmiş başka saz şiirlerinin aksine, dil ve ölçü bakımından divan edebiyatının ve tekke şiirinin etkisinden uzak kalmıştır. Anadolu insanının o çağdaki günlük konuşma diliyle şiirlerini yazmıştır. Kullandığı Arapça ve Farsça sözcüklerin sayısı azdır. Yöresel sözcükleri ise yoğun bir biçimde kullanır. Deyimler ve benzetmelerle halk şiirinde kendine özgü bir şiir evreni kurmuştur. Bu da onun şiirine ayrı bir renk katar. Bu sözcüklerin birçoğunu halk dilinde yaşanan biçimiyle, söyleşilerini bozarak ya da anlamlarını değiştirerek kullanır.

Karacaoğlan, halk şiiri geleneksel yarım uyak düzenini ve yer yer de redif kullanmıştır. Hece ölçüsünü 11'li (6+5) ve 8'li (4+4) kalıplarını daha çok kullanmıştır. Bazı şiirlerinde ölçü uygunluğunu sağlamak için hece düşmelerine başvurduğu da görülür. Mecaz ve manzumalara çokça başvurması, söyleyişini etkili kılan önemli öğelerdir. Şiirsel söyleyişin önemli bir özelliği de, halk şiiri türü olan mani söylemeye yakın oluşudur.

“

ELİF
İncecikten bir kar yağar,
Tozar Elif, Elif deyi...
Deli gönül abdal olmuş,
Gezer Elif, Elif deyi...

Elif'in uğru nakışlı,
Yavru balaban bakışlı,
Yayla çiçeği kokuşlu,
Kokar Elif, Elif deyi...

Elif kaşlarını çatar,
Gamzesi sineme batar.
Ak elleri kalem tutar,
Yazar Elif, Elif deyi...

Evlerinin önü çardak,
Elif'in elinde bardak,
Sanki yeşil başlı ördek
Yüzer Elif, Elif deyi...

Karac'oğlan eğmelerin,
Gönül sevmez değmelerin,
İliklemiş düğmelerin,
Çözer Elif, Elif deyi...

Koşmalar, semailer, varsağılar, türküler şiirleri arasında önemli yer tutar. Bunların her birinde açık, anlaşılır bir biçimde, içli ve özlü bir söyleyiş birliği kurmuştur. Pir Sultan Abdal, Aşık Garip, Köroğlu, Öksüz Dede, Kul Mehmet'ten etkilenmiş ; şiirleriyle Aşık Ömer, Aşık Hasan, Aşık İsmail, Katibi, Kuloğlu, Gevheri gibi çağdaş şairleri olduğu kadar 18. yüzyıl şairlerinden de Dadaloğlu, Gündeşlioğlu, Beyoğlu, Deliboran'ı, 19. yüzyıl şairlerinden de Bayburtlu Zihni, Dertli, Seyrani, Zileli Talibi, Ruhsati, Şem'i ve Yeşil Abdal'ı etkilemiştir. Daha sonra da gerek Meşrutiyet, gerek Cumhuriyet dönemlerinde, halk edebiyatı geleneğinden yararlanan şairlerinden Rıza Tevfik Bölükbaşı, Faruk Nafiz Çamlıbel, Behçet Kemal Çağlar, Necip Fazıl Kısakürek, Ahmet Kutsi Tecer ve Cahit Külebi Karacaoğlan'dan esinlenmişlerdir. Şiirleri 1920'den beri araştırılan, derlenip, yayınlanan Karacaoğlan'ın bugüne değin, yazılı kaynaklara beş yüzün üzerinde şiiri geçmiştir.

”

Emine Büşra ÇAVUŞ

“

Hayallerimiz vardı ya hani seninle
En önce gezecektik tüm dünyayı
Göçmen kuşlar gibi...
Sonra konacaktık bir dala ikimiz
Birlikte olacaktık her daim
İyi günde kötü günde
Bırakmayacaktık ya hani birbirimizi

Kar yağdığında iki küçük çocuk olacaktık
Masum kalacaktık onlar gibi
Birbirimizi kara boğup
Sonra sıcak bir kahve içip ısınacaktık beraber
Mısır patlatacak seninle
Film izleyecektik beraber
Sonra ben uykuya dalacaktım
Omzunda
Sen kıyamayacaktın bana
Öylece sarılıp uyuyacaktık beraber

İki kızımız olacaktı
Gözleri sana saçları bana benzeyen
Sonra kıskanacaktık hep birbirimizi
Kızlarımız seni sevecekti daha çok
Kız çocukları babalarına düşkündü çünkü
Büyüyecekti kızlarımız
Uçacaktı bir gün göçmen kuşlar gibi yuvadan
Sonra ikimiz kalacaktık
Ton ton iki nene ve dede olarak
Beraber olacaktık ya hani
Ölene kadar beraber

”

MÜMBİT TOPRAKLAR

Bir tepede yer alan bol yağmurla birlikte ürününü iki kat veren... bol yağmur olmasa bile çiselemeyle yetinmeyi bilen bir bahçe... ki bu tür bahçelerin çokça yer aldığı Anadolu... Medeniyetler beşiği, mümbit topraklar... Bu topraklardan bir esinti, bir katre...

Anadolu'yu Anayurt yapan Battalgazi diyarı,
"Derman arardım derdime, derdim bana derman imiş
Burhan sorardım aslıma, aslım bana burhan
imiş"

dizelerinde ifadesini bulan gönül ehli, mutasavvıf Niyazi Mısıri diyarı,

"Bir tohum ki insanın içine düşmeli. Orada yeşermeli, orada gövmeli. Orada başak tutmalı. Harmanı, hasadı insanın içinde olmalı. İnsanın içinde savrulup içinde ambarlanmalı... Değirmeni de insan olmalı. Değirmen suyunu gönlümüzden almalı." diyerek ülkemizin nadi-de insanların elinden tutup ışığını onlarla bölüşen ve kutlu yürüyüşlerinde onlara rehber olan fedakâr,

vefakâr ve mütefekkir Fethi Gemuhluoğlu'nun diyarı,
"Devlet millet içindir, millet devlet için değil." ve "Beni öldükten sonra anlarsınız." ifadeleriyle milletin gönlünde taht kuran, ufuk adamı ve devrin büyük siyasetçisi Turgut Özal'ın diyarı...

Aynı sevda, aynı mefkûre üzere nice dehâların yetiştiği ve daha nicelerinin yetişeceği diyar: Malatya.

Malatya ovasını gökkuşağı renklerle tezyin etmeyi görev bilen bir kurum ve bu kuruma neşv ü nemâ bulan derin ve zengin kültürümüzün varisleri olan lâle tomurcukları! Gün gelecek açılacaksınız, adaletten ödün vermeyen birer hukukçu, hiçbir gücün satın alamadığı birer yazar, ülkesini her şeyin üstünde tutan birer siyasetçi, yönetici olacaksınız.

Ne mutlu, eli kalem tutan siz sevgili gençlere!
Ne mutlu, geleceğimizin siz aydınlık yüzlerine!
Selam olsun sizlere.

“

SABIR

Yükselmek sabırla
Bir hazine ,saklı bir inci
Umutsuzluk sokağında
Sessizce beklemek
Hayır,işlemez sessizlik
Mücadele ruhuna
Yüreğine yaslan
Arkandaki korkunç karanlıklardan
Bir ışık hüzmesi
Seni güneşe koşturan
Limandaki son gemi belki
Belki de son liman
Liman,gemi ya da sen
Bırakıp arkanda,sabrına dayan
Son biletini al,son limandan
Ama son olmasın gözyaşın
Son defa düşme
Bu uzun koşuda
Ama bil düştüğün yerden kalkmayı
Tutarak sabrından
Sorular,cevaplar ,bilinmezler
Karşısında kararlılıkla
Ne güzel haykırmak vazgeçişlere
Beklemek,durgun su
Hayır,işlemez çağlayanlara
Gücünün en son noktasında
Sabrına sarılmak
Simsıkı,korkusuzca

”

Deneme

Niyazi Mısıf Sosyal Bilimler Lisesi

KAMUS
KÜLTÜR SANAT VE EĞİTİM ÜRSÜNÜ

Gizem Kardelen GENÇ

YA SABIR...

Sabır; "Bir duruma , bir zorluğa karşı dayanıklı duruş. ",kalıbına sığdırılmış içinde bulunduğu sözlükle beraber tozlu raflara kaldırılmış ancak aslında günlük yaşamın , özellikle 21.yüzyılın kaybedilmiş büyük değerlerinden biridir .Günümüzde belki de artık sadece anne-evlat olgusunda varlığını koruyan bir kavram. Günden güne kaybettiğimiz,içini boşalttığımız bu değer bir zincirin halkaları gibi olan merhamet, hoşgörü...vb. gibi diğer değerlerimizi de yozlaştırıyor. Oysa hayatta zorluklara gösterdiğimiz sabır karşılığında mükafat almıyor muyuz? Ne zaman unuttuk sabrın büyük bir güç olduğunu? Ne zaman azaldı tahammülümüz, sabrımız, hoşgörümüz?" Sabreden dağ devirir." Sözüne ne zaman unuttuk? Aksine unutmamalı ,hatırlamalı... Hatırlamalı ve hatırlatmalı...Sonrasında da inanmalı... Unutulmamalıdır ki inanmak başarmanın yarısıdır ve aslında her şeyin temelinde inanç

yattığı bilinciyle bu yola çıkmalı. Ve en sonunda tüm bu felaketselere karşı tedbir alıp bu durumun geçici olduğu bilinciyle sabretmeli... Umutla...Israrla... Hiç şüphesiz ki bütün faziletlerin anası hayatta başarılı olmanın ve aynı zamanda insan-ı kamil olmanın sırrı bu güzel kavramdadır.Başımıza gelen kötü durumlara karşı sabretmemek, bu durumu kabullenmeyip umutsuzluğa kapılmak kalbimizi, ruhumuzu derinden yaralamaz mı? Böyle yaparak kendimize eziyet etmiş olmaz mıyız? Oysa sabrımızın karşılığında belki de bizi çok güzel bir mükafat beklerken umutsuzluğa kapılıp kendimizi harap edersek sonuçta kaybeden biz olmaz mıyız ? Sonuç olarak kardeşlerim ilk olarak içimizdeki güce inanmalı sabrımızın sonunda muhakkak bir mükafat alacağımızı unutmamalıyım.O zaman ne diyoruz; SABIR,SABIR, YA SABIR!!!

HAYAT BİR NOKTALAMADIR

İnsan doğası yanılığa teşnedir ya, bir anı, bir anını tutmaz insanın. Tetik gibi oynaktır bazen, bazen yalçın kayalar gibi yekpare ve sağlamdır. Duygu dünyasına dokunan önemli anlar vardır. Değer verdiği birkaç insan vardır etrafında. Unutamayacağı anları vardır bir de hatırlamak istemeyeceği anlar. Sevilsede sevilmesede hayat devam eder. Öyle ya da böyle...

Tren her zaman rayında gitmez bazen vagonlardan biri çıkar raydan ve ardından sürükler ötekileri. Yatağında mı akar nehir her zaman? Bazen boz bulanık bir sel gelir, alır götürür ne var ne yok, setleri yıkarak. Panik halinde, bir nisan sarhoşluğu ile taşır temmuz acılarını bilinmez adreslere. Tarumar eder hem yatağını, hem küser olağan olana. Kaf Dağı'nın ardındaki umutlara uzatır kollarını. Zümrüd-ü Anka gibi çırpır kanatlarını. İşte bu dem çok boyutlu yanıyla ortaya çıkar insan. Meydan okur tekdüzeliğin çirkin, mülevves suratına. Yaşama sanatının bütün inceliklerini nakkaş edisiyle işler kaneviçesine dünyanın. Bir yazı oluverir hayat. İçinden bir harfin dahi söküp atılamayacağı. Bütünseldir. Her kelimesi, cümlesi, satırı; noktası, virgüllü, ünlemi ... ile. Alıp noktayı mesela götürür gittiği yerlere. Terkisinde virgül vardır. Çıkınında ünlem... Mezarın üstüne bırakılan beyaz karanfil gibi bitenlerin, gidenlerin ardına tek tek koyar noktayı. Bazen zaman çoğalır, taşar kadrından saatlerin. Sabrın sarı musluğuna dayanır çatlayan dudaklar. İşte bu dem, kısa çizgi girer devreye. Heybesinden alır iki tanesini ve bir başa bir sona... Demini

alması için bırakır, erteler yaşanamamışlıkları. İki kısa çizgi arasına emanet eder kuşluk düşlerini. Bazen çok sevdiği bitmesini istemediği anlar da vardır. İnsana hayatın bütün renklerini gökkuşağı tadında yaşatan anlar... Sona ermesini istemez, doya doya dalmak ister renklerin arasına. Mavinin diriliğini, kırmızının keskinliğini, beyazın dinginliğini iliklerinde hissetmek ister. Adını mutluluk koyar renklerin çünkü bir daha, hep bir daha karşılaşmayı arzu eder. İşte bu dem üç nokta girer devreye. Heybesini bir daha karıştırır. Soru iminin kancasına takılı bulur üç noktayı. Ama tereddüt etmeden alır, kullanır hoyratça. Yılıya salınmış atların toynaklarına salar gönlünü. İçsel türkülerde nakarattır artık, "bir daha, bir daha"... Zaten hüner de bu değil midir, insan için? Hangi işareti ne zaman, nerede kullanacağını kestirebilmek. Bu yüzden değil midir mutlulukların sonuna getirilen üç nokta? İnsan bilir ki doktorların veremediği reçeteyi, bulamadığı şifayı işaretler verir bazen. Mesela ünlem... Sesin tınısını, bakışın sıcaklığını, duruşun kararlılığını düzenler. Akışını tatlandırır ömrün. Ya da böler, set olur bazen, öfkenin köpüğünde boğar günleri. Peki soru işareti? Adına başarı dediğimiz meşakkatli yolun ışığı değil midir? Onunla görmez miyiz önümüzü, onun rehberliğinde ikilemlerin bendini söküp atmaz mıyız çoğu zaman? İrfanın kapısını onunla çalıp karanlık dehlizleri onunla saraya kalbetmez miyiz? Bir nefeslik huzur için on nefes harcama hoyratlığını soru işareti ile söküp atmaz mıyız alışkanlık zehrinin terekkesinden?

BİR ANI...

Körün gördüğü gibi olur mu bilmem ama ben de matematiğin tanımını, yaşadığım bir olayı anlatarak yapmak istiyorum.

Lise 1. Sınıfta iken matematik öğretmenim bana “Şu soruyu çöz evladım” dedi. Tabi ben soruyu çözemedim, uzun süre soruyla bakiştık.

-Oğlum cevap gözünün önünde görmüyor musun ? dedi. Ben öğrenci psikolojisi ile başımı kaldıramıyordum.

Bir müddet sonra biraz sinirlenir gibi oldu.

“Ayağa kalk” dedi.

-Kalk ve şu perdeyi çek.

Perdeyi çektim.

-Bak, dışarıya doğru, ne görüyorsun?

Ben başladım gördüklerimi saymaya.

-Ağaçlar, kuşlar, binalar...

“Ee oğlum koskoca camı görmüyor musun ?” dedi.

Aslında matematik de genel anlamda bu. Asıl görmemiz gereken gözümüzün önünde olur. Ama biz göremeyiz.

Olayın temeli de budur aslında: Görmemiz gerekeni görmek.

Görmek için de bilgi lazım tabi.

Aynı hocamız yeri geldikçe şunları söylerdi.

-Birçok kişi neyi bilmediğini bilmez. Siz neyi bilmediğinizi biliyor musunuz ?

Bana neyi bildiğimi sorsalar, ne bilmediğimi biliyorum, derim... Önemli olan insanın kendisine dürüst olmasıdır.

Gerçekten de, tamamıyla zihinsel bir uğraş olduğundan, aksiyonlarından tanımlarına, eşref yöntemlerinden teoremlerine dek her şeyini biz yarattığımızdan, matematikte bir şey ya bilinir ya bilinmez. Bunun ortak yolu “biraz anladım” “eh işte, şöyle böyle” si filan yoktur. Bu kendinden emin olabilme sadece matematiğe özgüdür.

Bu yüzden matematik, insanın kendisine acımasızca dürüst olmasını gerektirir.

Matematiği bilmek mi istiyorsunuz ?

Büyük sorumluluk senin. Işığı tutan biz öğretmenler, yolu bulacak olan siz değerli öğrencilerimizsiniz.

Bir şeye gerçekten inanır ve o inandığınız, istediğiniz şeye büyük bir şevkle heyecanla sarılırsınız. Başınıza gelebilecek en kötü şey iyi bir şeydir.

HAYAT VE BEN

Yaşamayı düşündüklerim ile yaşadıklarımın hiçbir noktada kesişmediği, kesişmeyeceği gerçeğini kabullenmem zor oldu. Hani derler ya 'Ne umdun, ne buldun?'

Beklentilerini ve gerçekleri birbirine karıştırdığın için öfkелisin, diyor hayat. Ona öfkeli olmadığımı söylüyorum. Ama buna kendim de inanmıyorum. Dışarıya belli etmeden kendinde didik didik aradığın, farkında olduğun gerçekleri saklıyordun; diyor. Ona haklı olmadığını söylüyorum oysa ne kadar da haklı olduğun gibi ortada...

Kendim için, dünya için, insanlar için beklediklerim çok mu fazla? Çok mu şey istiyorum? Belki bir hayal... Çalışarak hakkın olanı aldığın bir dünya, insanların birbirlerinin hırsları uğruna ölmediği, adaletine sonuna kadar güvenebileceğim bir ülke, bilginin bedenini çıplaklığından daha değerli olduğu bir çağ... Çok mu fazlasını istiyorum?

Öfke... Evet çok öfkeliyim. Çoğu kez gerçekleri yok saydığım, beklentilerim tam anlamıyla karşılanmadığın-

da, doğrusunu bildiğim ama müdahale edemediğim her yanılda kendime kızıp öfkелendiğim doğru. Öfkem burada evet peki ya umudum.

Düştüğünde kalkmana yardımcı olan, en diplerden çekip çıkararak, kapkaranlık bir odada küçük olan ama tüm odayı aydınlatan pencere nerede?

Belki de içime gelmeyen doğruların arasında. Artık yok sayılan esasları kabullenme vakti. Yıkıcı olan, yapıcı olana çevrilebilir. İki de enerjidir çünkü. İki için de enerji gerekir. Ve yine biliyorum ki öfkenin enerjisi çok ama çok güçlüdür. Eğer öfkemi dönüştürebilsem gerçeklerin doğrultusunda yol alabilirim. Taşan bir nehrin yatağını olası gereken yere çevirip, taşmasını engelleyerek balıkların hayatını kurtarmak gibi.

Ve o, bu yüzden haklı... Beklentiler ve gerçekler birbirine karıştırılmamalı. Beklentiler umut olmalı ve gerçekleri ise kabul edip ona göre duruşumuzu belirlemeliyiz... Şimdi kendime yeni bir yol seçmeli. Taşmadan yıkmadan, usul usul kendi yatağında akma vakti. Hala umudum var ve nerjim de...

IMPROVING ENGLISH

Improving English, this seems as if this is our worst nightmare. By us I mean the students as a whole. Truly, English is easy if you have dedication. To improve something, you need to choose the hard way, and never give up. Being persistent and determined is the true way to improve something. Not just English.

As for me, i started to learn English while i was younger than most of the people who had started to learn. I had immense curiosity those times. That has led me to learn a foreign language also known as English. I learned it by speaking although i was speaking completely in a wrong way. I learned most of the grammar at school like anyone else. As my mind grew, i started to understand a lot of the things that had been a mystery to me for a long time. As my mind

matured, i begun to speak, write, read and listen correctly. As i picked up on the accent itself by speaking and listening a lot in English, i learned to write more detailed. Let me explain what language truly is.

Language is nothing more than a human creation. Every language and culture has a connection with each other in one way or another. For example, if this paragraph is translated by someone, it can be in any language. Meaning that the meaning of a paragraph always exists as long as there is free will.

If we want to learn English, all we have to do, is get out of the act where you're really bad at English. That is a disagreeable act. Everyone can learn any language if they want.

See English as, not a lesson, but a tool. Gogg-

les that let you see reality itself. See it as a way to be more universal. Now, let us get to something that everyone wanted from the beginning. How do you actually improve English? First you must understand, people i elude to, that the reason you can't speak a language is that you see it as a subject where you memorize words and grammar. All you need is a top mark, right? Unfortunately, no. It's not that easy. What you actually need for learning a language is the logic, dedication and the determination to overcome this mental barrier.

But, logically thinking. After you accept this and learn, you will need to study. But not traditionally. You will need to do EVERYTHING in English, even thinking. While you do those, you should speak with

yourself. If you think that this method will make you a mad individual, you're wrong. Instead it will make you a person who can support him or herself. And also watch videos, music's, documentaries, films in English. Even a tiny little Google search in English can help you become better. You will notice that your personality, your tastes will shift. That means that you're doing great. Because learning a language is subconsciously accepting their culture. You don't really need to like the culture itself. You just need to accept it. Accept that it is a culture, even though it's really dull.

After all of this is done, you will also notice the great potential in you is waiting to be shining under the moonlight.

Be determined, and you may learn your importance in our world.

GURUR TABLOMUZ

2015-2016 Eğitim Öğretim Yılı sonunda okul birincimiz Eda Gökçe COŞKUN Üniversite sınavında Ankara Üniversitesi Hukuk Fakültesine yerleşmiştir. Bunun dışında okulumuz 15 Hukuk, 6 Siyaset Bilimi Kamu Yönetimi ve Uluslararası İlişkiler, 9 Psikoloji ve PDR, 3 Mütercim Tercümanlık, 13 Öğretmenlik, 1 Tarih ve

2 İlahiyat öğrencisi çıkarmıştır. Malatya'da YGS' de %100 başarı ile İl birincisi olan okulumuz kendilerine ilerdeki yaşamlarında başarılarının devamını diler, başarıları ile okulumuzu gururlandıran öğrencilerimize teşekkür ederiz. İşte2016 yılı başarı tablomuz;

Adı Soyadı	Program Adı	Üniversite Adı
HACER MEMUR	HUKUK FAKÜLTESİ	ANKARA ÜNİVERSİTESİ
BİLAL KAYMAZ	HUKUK FAKÜLTESİ	İNÖNÜ ÜNİVERSİTESİ
GÖKHAN TOPRAK	HUKUK FAKÜLTESİ (İ.Ö.)	SELÇUK ÜNİVERSİTESİ
ZEYNEP BOZKURT	HUKUK FAKÜLTESİ	İNÖNÜ ÜNİVERSİTESİ
ŞAMİL ÖZKAN	HUKUK FAKÜLTESİ	G.ANTEP ÜNİVERSİTESİ
ÇİĞDEM ÇELİK	HUKUK FAKÜLTESİ	ERZİNCAN ÜNİVERSİTESİ
SENA ÇİÇEKLİ	HUKUK FAKÜLTESİ	HACETTEPE ÜNİVERSİTESİ
EDA GÖKÇE COŞKUN	HUKUK FAKÜLTESİ	ANKARA ÜNİVERSİTESİ
ÇAĞDAŞ ÇINKIR	HUKUK FAKÜLTESİ(ÜCRETLi)	LEFKE AVRUPA ÜNİVERSİTESİ
HACER TOKCAN	HUKUK FAKÜLTESİ	İNÖNÜ ÜNİVERSİTESİ
MUHAMMED KIRKGÖZ	HUKUK FAKÜLTESİ (TAM BURSLU)	İSTANBUL AYDIN ÜNİVERSİTESİ
HATİCE TAN	HUKUK FAKÜLTESİ	MARMARA ÜNİVERSİTESİ
BÜŞRA ÖLKER	HUKUK FAKÜLTESİ	MALTEPE ÜNİVERSİTESİ
RABİA DEMİR	HUKUK FAKÜLTESİ	ERZİNCAN ÜNİVERSİTESİ
AYŞENUR SARIOĞLU	HUKUK FAKÜLTESİ	HACETTEPE ÜNİVERSİTESİ
ZEHRA YUSRA ERDEM	SİYASET BİLİMİ ve ULUS. İLİŞK.	İSTANBUL ÜNİVERSİTESİ
ABDULVAHAP YILMAZ	SİYASET BİLİMİ ve KAMU YÖN. (İNG.)	İSTANBUL MEDENİYET ÜNİVERSİTESİ
BÜŞRA KAYA	ULUSLARARASI İLİŞKİLER	GAZİ ÜNİVERSİTESİ
MUSTAFA ÜSTÜNEL	ULUSLARARASI İLİŞKİLER	İNÖNÜ ÜNİVERSİTESİ
MUHAMMED MUSTAFA ŞENOL	ULUSLARARASI İLİŞKİLER	ANKARA ÜNİVERSİTESİ
ALİRIZA BOYRAZ	ULUSLARARASI İLİŞKİLER	GAZİ ÜNİVERSİTESİ
SİNEM KARAKAYA	SOSYAL HİZMET	YILDIRIM BEYAZIT ÜNİVERSİTESİ

Adı Soyadı	Program Adı	Üniversite Adı
ZEYNEP YÜCEL	REHBERLİK VE PSİKOLOJİK DANIŞ.	AHI EVRAN ÜNİVERSİTESİ
KAMİLE NUR KITLIK	PSİKOLOJİ	ABANT İZZET BAYSAL ÜNİVERSİTESİ
FATMA USTA	REHBERLİK VE PSİKOLOJİK DANIŞ.	AMASYA ÜNİVERSİTESİ
SELİN KAYA	REHBERLİK VE PSİKOLOJİK DANIŞ.	İSTANBUL ÜNİVERSİTESİ
SÜLEYMAN SEVGİ	REHBERLİK VE PSİKOLOJİK DANIŞ.	ADYAMAN ÜNİVERSİTESİ
ADİL ERBAŞ	REHBERLİK VE PSİKOLOJİK DANIŞ.	İNÖNÜ ÜNİVERSİTESİ
SEDA AHI	REHBERLİK VE PSİKOLOJİK DANIŞ.	İNÖNÜ ÜNİVERSİTESİ
MELTEM OFLAZGİL	REHBERLİK VE PSİKOLOJİK DANIŞ.	İNÖNÜ ÜNİVERSİTESİ
BEYZANUR BURUM	REHBERLİK VE PSİKOLOJİK DANIŞ.	İNÖNÜ ÜNİVERSİTESİ
MUZAFFER FAHRETTİN TOMRUK	REHBERLİK VE PSİKOLOJİK DANIŞ.	RECEP TAYYİP ÜNİVERSİTESİ
CEZMİ ERBAŞ	İŞLETME (İNGİLİZCE)	MARMARA ÜNİVERSİTESİ
HAMZA TUNCER	İŞLETME (İNGİLİZCE) (TAM BURLU)	İSTANBUL KÜLTÜR ÜNİVERSİTESİ
YUNUS EMRE ŞAHİN	İŞLETME	YILDIZ TEKNİK ÜNİVERSİTESİ
TAHA KINACI	İŞLETME	İNÖNÜ ÜNİVERSİTESİ
ELİF TUĞÇE KARAYİĞİT	BANKACILIK VE SİGORTACILIK (T. BU.)	KADİR HAS ÜNİVERSİTESİ
MELİS ATCI	MÜTERCİM VE TERCÜMANLIK	İHSAN DOĞRAMACI BİLKENT ÜNİ.
NAİME NUR GÖNÜLTAŞ	İNGİLİZCE ÖĞRETMENLİĞİ	AKDENİZ ÜNİVERSİTESİ
MAHMUT ALPEREN TURGUT	BEDEN EĞİTİMİ VE SPOR ÖĞR.	KOCAELİ ÜNİVERSİTESİ
FATMA ZEHRA ALGANCI	OKUL ÖNCESİ ÖĞRETMENLİĞİ	İNÖNÜ ÜNİVERSİTESİ
İBRAHİM BOZTEPE	SINIF ÖĞRETMENLİĞİ	İNÖNÜ ÜNİVERSİTESİ
BURAK TAŞ	SINIF ÖĞRETMENLİĞİ	AKDENİZ ÜNİVERSİTESİ
MAHMUT KARATAŞ	SINIF ÖĞRETMENLİĞİ	AHI EVRAN ÜNİVERSİTESİ
KÜBRA ÇORUK	SINIF ÖĞRETMENLİĞİ	AMASYA ÜNİVERSİTESİ
ŞEYMA BOYRAZ	TÜRKÇE ÖĞRETMENLİĞİ	GAZİ ÜNİVERSİTESİ
SONGÜL GEÇEN	TÜRKÇE ÖĞRETMENLİĞİ	FIRAT ÜNİVERSİTESİ
MUHAMMET FURKAN AKREP	TÜRKÇE ÖĞRETMENLİĞİ	İSTANBUL ÜNİVERSİTESİ
BÜŞRA GÜNDOĞDU	TÜRKÇE ÖĞRETMENLİĞİ	İNÖNÜ ÜNİVERSİTESİ
İREM ÖZCAN	TARİH	İSTANBUL MEDENİYET ÜNİVERSİTESİ
SENANUR KILINÇ	İLAHİYAT	İSTANBUL ÜNİVERSİTESİ
FATİME YILDIZ	İLAHİYAT ÖNLİSANS (AÇIK ÖĞRETİM)	ANADOLU ÜNİVERSİTESİ

OKULUMUZDA SON DÖRT YILDA

TÜBİTAK Bilim yarışmalarına katılıma teşvik arttırıldı ve okulumuzda yaptığımız “Bilim Şenlikleri” gelenekselleşti.

-Siyer-i Nebi yarışması sınıflar arası olarak her yıl düzenlenmeye başlandı.

-Sosyal Bilimler Liseleri Ulusal Öğrenci Sempozyumu’nun 6.sı okulumuz bünyesinde gerçekleştirildi ve Türkiye’nin tüm sosyal bilimler liselerinden gelen öğrenciler ağırlandı.

-Vodafone Freezone Liselerarası Müzik Yarışmasına katılım için destek verildi.

-Milli Eğitim Bakanlığı tarafından beslenme ve spor imkanları açısından yeterli olan okulumuz “Beslenme Dostu Okul Sertifikası” almaya hak kazandı.

-“Yeşil Malatya” sloganından yola çıkarak okulumuza ağaç ve çiçek dikimi yapıldı.

-12 Mart İstiklal Marşı’nın kabulü ve Mehmet Akif ERSOY’U anma programının bölge valilerine sunulması gerçekleşti.

-TED Koleji ve Amerikan Büyükelçiliği’nin işbirliği ile yürütülen İngilizce eğitim için “Access Projesi’ne” Malatya’dan alınacak 30 öğrenciden okulumuzdan 6 öğrencinin başarılarından dolayı kabulü gerçekleşti.

-İngilizce öğretmenimiz Çiğdem ULU eşliğinde İngiltere’ye gezi gerçekleşti.

-Birlik Vakfı tarafından Sayın Mehmet Fatih VARGELOĞLU hocamıza başarılarından dolayı Teşekkür Belgesi verildi.

-12. Sınıf öğrencilerimize yönelik Üniversite gezileri düzenlenmeye başlandı.

-Malatya çapında birçok lisemizin katıldığı “Golden English-English Olympycs” düzenlendi. İngilizce şarkı, şiir, tiyatro ve kompozisyon dalında dereceye giren öğrencilere ödül verildi.

-ETCEP’e (Eğitimde Cinsiyet Eşitliği Projesi) katılım desteklendi.

-Edebiyat öğretmenlerimiz Koray METE ve Mahir KANTARCI’nın desteğiyle Tiyatro çalışmaları yapıldı.

-7 ve 8. Sosyal Bilimler arası Ulusal Öğrenci Sempozyumuna katılım sağlandı.

-100. Yıl anısına “Çanakkale Ruhü ve Gençlik” konulu e-dergi çıkarıldı.

-İHH ve Kızılay aracılığı ile okulumuzca yardım kampanyalarına katılım sağlandı.

-Kız Pansiyon inşaatımız başladı.

-Z-Kütüphane açılışı yapıldı.

-MEB ve Sağlık Bakanlığı tarafından Temiz Okul Sağlıklı Okul Projesinden okulumuz 98 puan alarak Malatya’da en iyi puana sahip devlet okulu oldu ve “Beyaz Bayrak” ödülüne layık görüldü.

-Unutulan zafer “KUT’ÜL AMARE” nin 100. Yılı dolayısı ile anma programı düzenlendi öğrencilerimiz bu konuda araştırma yapmak için teşvik edildi.

-Mehmet Fatih VARGELOĞLU tarafından İsveç Stockholm’e Eğitim Sistemi ve Toplumsal Cinsiyet Eşitliği konusunda ziyaret yapıldı.

-Birçok spor faaliyetinde Türkiye çapında başarılar sağlandı, yazar, şair, danışman, rehber öğretmen ve üst düzey eğitimcilerle okulumuz öğrencileri buluşturuldu verdiği emekler ve yaptığı çalışmalar için Mehmet Fatih VARGELOĞLU hocamıza teşekkür ederiz.

Sene başında öğrencilerimizin isteği üzerine okulumuzda resim kursu açılmıştı. Yıl boyu yapılan resim çalışmaları Malatya Park AVM’de sergilendi. Sergimiz 3 gün sürmüş birçok ziyaretçi tarafından ilgiyle gezilmiştir.

...

Demokratik bir eğitim kurumu olarak her yıl olduğu gibi bu yıl da Okul Öğrenci Meclisi Başkanlık seçimlerini gerçekleştirdik. Öğrencilerin oyları sonucunda Hüseyin Gültekin Okul Öğrenci Meclis Başkanı oldu.

...

Okulumuzda eksik olan konferans salonu sene başında öğrencilerin kullanımına sunuldu. 180 kişilik, klimalı ve kaliteli ses sistemi ile konferans salonumuzda kısa süre içerisinde birçok üniversite tanıtımı, öğrencilere yönelik eğitim seminerleri, yazarlar ve şairler ile söyleşi gerçekleştirildi.

...

İstanbul Aydın Üniversitesinde Eğitim Koçu olarak görev yapan Sayın Mehmet EKİNCİ okulumuzda 11 ve 12. sınıf öğrencilerine yönelik Bireysel Farklılıklar ve Başarı Stratejileri konusunda seminer verdi.

...

Öğrencilerimiz, Biyoloji öğretmenimiz Yeliz DEMİRCİ eşliğinde Altay Kışlasındaki Şehitliği ziyaret etti. Öğrencilerimiz müzeyi ilgiyle gezerek yetkililerden bilgi alıp fotoğraf çektiler.

...

Gelenekselleşen aşure etkinliğimizi bu yıl da gerçekleştirdik. Hicri takvime göre her yıl muharrem ayının 10. Günü aşure günü olarak kutlanmaktadır. Okulumuzda toplumumuzun bu geleneğini her yıl muharrem ayının 10. Günü öğrencileri ve öğretmenlerine aşure dağıtarak kutlanmaktadır.

...

Edebiyat öğretmenlerimiz Sebahattin TAY ve Taner EKER 'in hazırladığı bir şiir dinletisi gerçekleştirildi okulumuzda öğrencilerin yoğun ilgisi ve katılımıyla gerçekleşen program oldukça beğeni topladı.

...

29 Ekim Cumhuriyet Bayramı dolayısıyla bir program gerçekleştirildi. Cumhuriyetimizin 94. Yılı coşkuyula klandı.

...

Malatya Çocuk hakları il komitesi üyesi olan öğrencilerimiz Beyzanur YALÇIN ve Sadık Ahmet BÖLÜKBAŞI Suriyeli ve Türk çocukların adaptasyon ve sosyal uyum konusunda yaşadıkları zorluklar ve çözüm önerileri üzerine bir konferans gerçekleştirdiler.

...

Masa tenisi turnuvalarına katılan öğrencilerimiz yarı finale kadar yükseldiler.

...

Voleybol müsabakalarında kız takımımız 3. Erkek takımımız 2. olmuştur.

...

Oryantiring kız ve erkek takımlarımız yarışmalarda il 1.si olmuşlardır. Grup yarışmaları için Düzce'ye giden takımlarımızdan kız takımı 3. Olarak geri dönmüş-

tür. Şimdi Türkiye şampiyonasına hazırlanan takımımız önümüzdeki günlerde Manisa'ya, Türkiye, şampiyonasına gideceklerdir.

...

Okulumuz öğrencilerinin gönüllü olarak başlattığı Halep' e yardım projesi yoğun ilgi görmüş ve öğrencilerimizin topladığı bir tır yükü yardım Halep'e gönderilmiştir.

...

Modern pentatlon yarışmaların da okulumuz öğrencilerinden Emirhan YUMRUTEPE 2. Olmuştur.

...

Yapımı devam eden kız yurdunun kaba inşaatı tamamlanmış olup tadilatı devam etmektedir. Sayın Cumhurbaşkanı Recep Tayyip ERDOĞAN'ın Toplu açılış töreninde açılışını yaptığı yurdun önümüzdeki yıl hizmete açılması beklenmektedir.

...

"Eğitimde Toplumsal Cinsiyet Eşitliğinin Geliştirilmesi Projesi- ETCEP"nin 10 proje ilindeki 40 pilot okulundan biri olan okulumuzda proje kapsamında okulumuz İngilizce Öğretmen'i İhsan ALTUNDAL'ın öncülüğünde İngilizce 'deki cinsiyetçi deyimler ve ifadelere dikkat çeken ve bu kelime gruplarını yeniden ele almayı amaçlayan "Gender Apartheid İn Languages" başlıklı bir sergi açılmıştır.

...

Okulumuz öğrencilerinin yoğun talebi üzerine İngilizce öğretmeni İhsan ALTUNDAL gözetiminde hazırlanan İngilizce dergisinin basım çalışmaları hızla sürmektedir. Okulumuz öğrencilerinden Ceren KOCAMAN ve İlayda KIRMIZIKAYA ise hazırlık sınıfları için İngilizce bir dergi hazırlama çalışmaları yürütmektedirler.

...

Engellilerin toplumda yaşadığı problemler, toplumun engellilere bakış açısı ve bu problemlere çözümleri konusunda milli sporcu ve aktivist Ramazan CUĞLAN ve Rehberlik öğretmeni Nurettin Kaplan bir konferans gerçekleştirdi.

(2015-2016 Eğitim Öğretim Yılı Okul Birincisi Eda Gökçe COŞKUN kütüğe ismini çakarken)

Sene başında öğrencilerimizin isteği üzerine okulumuzda resim kursu açılmıştı. Yıl boyu yapılan resim çalışmaları Malatya Park AVM'de sergilendi.

Demokratik bir eğitim kurumu olarak her yıl olduğu gibi bu yıl da Okul Öğrenci Meclisi Başkanlık seçimlerini gerçekleştirdik.

İstanbul Aydın Üniversitesi'nde Eğitim Koçu olarak görev yapan Sayın Mehmet EKİNCİ okulumuzda 11 ve 12. sınıf öğrencilerine yönelik Bireysel Farklılıklar ve Başarı Stratejileri konusunda seminer verdi.

Öğrencilerimiz, Biyoloji öğretmenimiz Yeliz DEMİRCİ eşliğinde Altay Kışlasındaki Şehitliği ziyaret etti.

Öğrencilerimiz, Biyoloji öğretmenimiz Yeliz DEMİRCİ eşliğinde Altay Kışlasındaki Şehitliği ziyaret etti.

Gelenekselleşen Aşure Etkinliğimizi bu yıl da gerçekleştirdik. Battalgazi İlçe Milli Eğitim Müdürlüğü bu etkinlikte bizi yalnız bırakmadı

Okulumuz Öğrencileri Şiir Dinletisi gerçekleştirdi